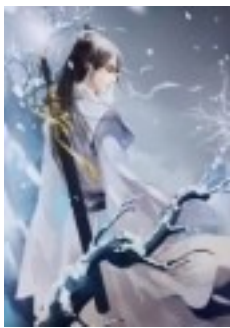

Quỷ Ở Hồ Mãn Hoa

Contents

Quỷ Ở Hồ Mãn Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	32
15. Chương 15: Phiên Ngoại 1: Nói Chuyện Trung Thu	35
16. Chương 16: Phiên Ngoại 2: Vọng Quân Tảo Quy	42

Quỷ Ở Hồ Mãn Hoa

Giới thiệu

Tên gốc: Mãn Hoa hồ đích quỷ
Thể loại: trung thiên đam mỹ cổ trang, thần quái quỷ quái cận thủy l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-o-ho-man-hoa>

1. Chương 1

Đệ nhất chương

Thôn Tú Đào có tín ngưỡng tế tự hồ thần.

Thôn Tú Đào là một thôn trang nhỏ. Nó nằm cạnh huyện Đại Thành phần vinh, nằm ngay trên tuyến đường quan trọng, muốn đến Đại Thành, ắt phải ngang qua thôn Tú Đào. Nhưng vì khoảng cách từ nó đến Đại Thành nói gần không quá gần, mà nói xa cũng không quá xa, vị trí lưng chừng như vậy khiến nó không có cách nào trở thành một Đại Thành thứ hai, không thể níu giữ những bước chân nam lai bắc vãng của giới thương nhân, chỉ có thể miễn cưỡng trở thành nơi nghỉ chân một hai ngày cho họ.

Vì thế, thôn Tú Đào nói phát đạt thì không quá phát đạt, nhưng so với các thôn trang nhỏ khác, cũng coi như náo nhiệt.

Hào quang của thôn Tú Đào bị Đại Thành nọ che khuất, khi người ta nhớ tới thôn Tú Đào, thường chỉ có một ấn tượng mơ hồ, tỷ như nói mấy lời không liên quan đến đại sự kiểu “Nhà trọ ở đó hình như cũng lớn lắm”, điều duy nhất có thể xem như đặc sắc, chính là tập tục tế tự hồ thần xưa nay ở thôn Tú Đào.

Truyền thuyết được lưu truyền lại trong thôn có nói rằng, việc tế tự hồ thần ở thôn Tú Đào là chuyện đã có từ xưa nay, chỉ có điều khi đó chính là dùng người để tế tự, bạch cốt tích tụ dưới đáy hồ nhiều vô số kể. Sau này trải qua thay đổi triều đại, sự gột rửa của thời gian, chuyện tế người dần dần không được chấp nhận nữa, cũng dần dần bị người quên lãng theo dòng lũ lịch sử.

Giờ đây, hồ Mãn Hoa của thôn Tú Đào, là một nơi hiền hòa yên tĩnh, tình thơ ý họa.

Dĩ nhiên, đây chỉ là lời giải thích của người ngoài mà thôi, còn người tường tận nội tình đều biết rằng, hồ Mãn Hoa không phải là nơi có thể tùy tiện đến, vì thế mà ngoại trừ thời gian tế tự cố định ra, thôn dân hầu như sẽ không đến gần hồ Mãn Hoa, chỉ có người ngoài không biết gì mới rảnh rỗi không đâu mà mò tới đó.

Đặc biệt, là một vài văn nhân không biết đang nghĩ cái gì trong đầu.

“Thôn Tú Đào, hồ Mãn Hoa.”

Khuơng Thu, tự Tái Phùng, chính là văn nhân tiêu biểu cho “không biết đang nghĩ cái gì trong đầu”.

Trên đường đi qua thôn Tú Đào, hắn nghe nói đến hồ Mãn Hoa, lòng liền tràn đầy chờ mong.

Hôm nay trong lúc đang say khướt, hắn ngã xuống ở một gian khách điểm nhỏ bụi phủ khắp nơi, một tay còn cầm chén rượu. Nhà trọ nhỏ nọ không có mấy người ghé thăm, khắp nơi đều rách rách nát nát, ưu điểm duy nhất chính là giá rẻ. Đúng lúc trên người Khuơng Thu không mang bao nhiêu lộ phí, là một văn nhân vừa nghèo vừa hèn, mới chạy tới nơi này tìm nơi ngủ trọ.

Hắn cầm chén rượu trong tay, hai mắt mơ mơ nhìn xà nhà kết đầy mạng nhện, khuôn mặt mơ mộng thốt lên: “A! Thật đẹp! Cái tên thật đẹp! Mãn Hoa hồ!”

Trong nhà trọ không có ai, tên tiểu nhị duy nhất ở đó cũng thấy rất buồn chán, chống mặt lên nói chuyện phiếm cùng khách nhân duy nhất: “Công tử, ngài nói chuyện ta nghe không hiểu a, tên làm sao mà đẹp chứ?”

Khuơng Tái Phùng nghe cậu ta nói như thế, bèn quay đầu lại chậm rãi hỏi rằng: “Tiểu huynh đệ, người bao tuổi rồi?”

Tiểu nhị nọ chớp chớp mắt: “Ta mười bốn tuổi rồi.”

“Ừm, có đi học không?”

Cậu ta lắc đầu: “Không có, nhà ta không có tiền cho ta đọc sách.”

“Vậy thì thế này, tương phùng tức là hữu duyên, tiểu huynh đệ, ta đọc một bài thơ cho người, người nghe nhé, a?” Hắn chỉnh chỉnh vạt áo, ho hai tiếng: “Khứ niên kim nhật thử môn trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng, nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cựu tiểu xuân phong. Có đẹp hay không? Có đẹp hay không?”

Khuôn mặt tiểu nhị ngơ ngác.

Khương Tái Phùng tiếp tục chìm đắm vào những suy nghĩ của mình: “Hoa đào, thật đẹp a, vừa kiều mà lại mị. Tiểu huynh đệ, người nói xem, loài cây đang nở rộ bên Mãn Hoa hồ kia, liệu có phải một gốc đào hoa kiều diễm?”

Tiểu nhị há miệng, vẻ mặt không hiểu nổi: “Công tử người nói gì vậy? Bên hồ Mãn Hoa đâu có hoa đâu.”

Về mơ mộng trên mặt Khương Tái Phùng cứng lại. Hắn nghiêm mặt chất vấn tiểu nhị: “Người nói cái gì? Rõ ràng đã gọi Mãn Hoa hồ, thế nào sẽ không có hoa chứ? Hoa đi đâu rồi?”

Trên mặt tiểu nhị lập tức lộ ra nụ cười “bát quái”: “Vị công tử này, ta nói cho người nghe, hắc hắc, đây cũng là ta nghe được từ người già trong thôn, nghe nói a, Mãn Hoa hồ sở dĩ gọi Mãn Hoa hồ, kỳ thực hẳn không phải hoa, là xương người chết!”

“Xương?”

“Công tử, người không biết đúng không? Ngày xưa cúng hồ thần chính là dùng người sống mà cúng, tuy rằng đã rất lâu không dùng người sống tế tự nữa, nhưng mà vật chìm dưới Mãn Hoa hồ, tất cả đều là xương cốt a.”

Khương Tái Phùng kinh ngạc, há miệng mà đáp không ra lời.

Tiểu nhị thấy mình đã dọa sợ được một người đọc sách đầy bụng thi thư rồi, trong bụng thầm đắc ý: “Đáng sợ lắm phải không? Cho nên công tử, người đừng có lúc nào cũng Mãn Hoa hồ nữa. Nơi đó thế nhưng là chỗ tà môn a!”

Khương Tái Phùng mở to hai mắt, lặng người đi: “Hồ kia quả nhiên rất hấp dẫn người a!”

“Gì?”

“Người nghĩ mà xem, hai người yêu nhau, trong đó có một người bị buộc phải làm tế vật, ái nhân chết rồi, mà người kia hãy còn mỗi ngày đi tới bên hồ, chỉ mong sao được gặp lại vong hồn mà mình mong nhớ ngày đêm ấy... Thê không thê mỹ? Thê không thê mỹ?”

Hai mắt tiểu nhị trợn tròn xoe. “Công tử, ta không hiểu ngài đang nói gì cả.”

Tình cảm trong lòng Khương Tái Phùng dâng trào mãnh liệt, hắn uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại một cách hào hùng, đập bàn đứng dậy: “Được! Khương Thu ta hôm nay sẽ đến xem Mãn Hoa hồ thê mỹ tuyệt luân ấy!” Nói đoạn thẳng bước đi ra ngoài.

Tiểu nhị trợn hai mắt gọi với theo sau: “Công tử! Công tử! Ai nha! Mãn Hoa hồ không thể tùy tiện đến a! Ai đến đều sẽ...”

Khương Tái Phùng không có nghe thấy những lời còn lại, đã sớm chạy mất hút từ lâu.

* huyện Đại Thành thuộc vùng Lang Phường, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc. Thời cổ là đất của nước Yên và nước Triệu, nơi đây địa linh nhân kiệt, dân phong thuần phác, phố sông liền nhau, giao thông tiện lợi.

* vừa kiều mà lại mị: kiều diễm và quyến rũ (vốn cũng không khó hiểu lắm nhưng mình vẫn chú thích)

* “Khứ niên kim nhật thử môn trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng, nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cựu tiểu xuân phong.”

Đề đô thành nam trang (hay còn gọi Đề tích sở kiến xứ) là một trong số rất ít những bài Đường thi nói về chủ đề tình yêu của tác giả Thôi Hộ. Tuy sáng tác ít nhưng Thôi Hộ được “lưu danh thiên cổ” cũng nhờ vào bài thất ngôn tứ tuyệt gắn với “thiên tình sử” nhiều giai thoại này.

Khi sáng tác Truyện Kiều, Nguyễn Du cũng mượn hai câu trong bài thơ này để miêu tả tâm trạng Kim Trọng khi trở lại vườn Thúy thì Kiều đã bước vào con đường lưu lạc.

Dịch nghĩa

Đề thơ ở trại phía nam Đô Thành

Ngày này năm ngoái tại cửa đây
Hoa đào và mặt người cùng ánh lên sắc hồng
Gương mặt người xưa giờ không biết chốn nao
(Chỉ thấy) hoa đào vẫn như cũ cười với gió đông.

2. Chương 2

Đệ nhị chương

Hồ Mãn Hoa trước kia không phải tên là hồ Mãn Hoa. Khi đó nó vẫn chưa có tên, thôn dân chỉ biết là trong hồ có hồ thần, để lấy lòng thần linh, họ mới chọn ngày tặng tên cho hồ. Hồ thần vốn chỉ là thần linh bình thường, sau khi có vô số người bị hiến tế, tính cách ôn hòa đạm bạc ngày xưa không còn nữa, bắt đầu trở nên hung tàn và bạo ngược. Bởi vậy, thôn nhân đành phải dùng càng nhiều người hiến tế, càng nhiều máu tươi để xoa dịu sự phẫn nộ thường xuyên của hồ thần.

Họ sợ hãi hồ thần, còn hồ thần cũng bởi vì cúng tế khác thường ấy mà âm tình bất định, cuối cùng đã không thể nào xưng là thần nữa.

Đó đều là chuyện đã rất lâu rất lâu trước đây rồi, rất nhiều chuyện đã sớm không thể nào nói rõ, chỉ biết rằng cuối cùng thì hồ thần nọ biến mất, và hồ Mãn Hoa cũng không còn thần linh thực sự từ đầu của nó.

Hồ Mãn Hoa trở thành một nơi được luân phiên canh giữ.

Bởi vì không phải nơi rộng lớn gì, lại có một câu chuyện quá khứ chẳng lành như vậy, các thần linh ai cũng không muốn đến giữ cái hồ nhỏ không hay ho này, vì thế nơi đây cũng thành “biên cương” mà một vài tiểu thần không may, hoặc là thần linh phạm lỗi bị giáng chức đến.

Vô Chấp không phải tiểu thần, chẳng qua cũng không chời tới ngưỡng đại nhân vật gì. Ban đầu là vì tính cách tệ, đắc tội không ít người, bị kiếm có ném đến đây. Bởi vì giao thiệp không tốt, không có bằng hữu, y bị ném tới chỗ này cũng không ai nhớ đến y, vậy nên mới trở thành thần linh có nhiệm kỳ lâu nhất ở cái hồ này, tính đến bây giờ, y đã giữ chức hồ thần chán ngắt hơn ba trăm năm rồi.

Quả thật là một chuyện xui xẻo và chán ngán.

Thường ngày y không có chuyện gì để làm, chỉ uể oải nằm ở bờ hồ, rồi thỉnh thoảng cũng ăn đồ cúng mà thôn dân đưa đến, có đôi khi, sơn thần sẽ đến nói chuyện phiếm với y, chẳng qua bởi vì tính cách y tệ quá, sơn thần cũng dần dần không đến nữa.

Dù cho không có thần linh trấn thủ, hồ Mãn Hoa cũng tự có quy luật của nó.

Trong hồ Mãn Hoa có thủy quỷ, mà những nơi có thủy quỷ, thì sẽ có chuyện kéo xuống thể thân. Đó cũng là chuyện mà thiên đạo không cách nào can thiệp, Vô Chấp chỉ có thể nhìn các thủy quỷ đến đến đi đi hơn ba trăm năm, những con người vô tội nối tiếp nhau tới gần bên hồ, bị kéo xuống bờ hồ, sau đó những người này lại si ngốc trông ngóng một nhóm người vô tội khác.

Trong mắt Vô Chấp, y không cảm thấy hứng thú gì đối với hành vi của những linh hồn hạ đẳng đó, ban đầu khi y đến nơi đây, cũng rất tự cao tự đại, không muốn giao tiếp với quỷ trong hồ. Nhưng ngày trôi qua ngày, dù cho là thần cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, vì thế y bắt đầu nói chuyện phiếm với những thủy quỷ ấy.

Có điều bởi vì ác mồm, mà đôi khi ngay cả thủy quỷ cũng bị y chọc điên đến mặc kệ y luôn.

Y nhìn nam nhân ngồi trên mặt nước, nhất thời hứng chí bèn đi qua đùa cợt hân.

Vô Chấp đi chân trần trên mặt nước, mắt cá chân trắng ngần xinh đẹp, mỗi lần gấu áo phất lên thì có thể trông thấy cái chuông nhỏ được cột vào cổ chân, rung lên kêu lanh lảnh. Mái tóc dài màu thủy lam tỏa ra

theo mặt nước hết như tơ lụa trải lên bên trên, đôi mắt lại là màu đen. Trên mặt là nét mỹ lệ chỉ thần tiên mới có.

Chỉ là miệng khá tiện.

“Ta thấy ngươi đã mấy năm bắt không được ai thay thế, đã vậy thì bỏ cuộc luôn cho rồi.” Y cười nhạt: “Làm người vô dụng, làm quỷ vẫn còn vô dụng, ta thấy cả đời người chính là một phế vật, làm thủy quỷ thấp hèn là chuẩn rồi.”

Nam nhân đang ngồi rụt rè đằng kia nghe y nói thế, cả người phát run lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm y: “Ngươi... ngươi ngươi không thể hạ nhục ta như vậy...”

“Ta đang miêu tả ngươi, chứ hạ nhục ngươi chỗ nào?” Y đi bộ trên mặt nước, làm dấy lên một con sóng lăn tăn: “Ôi, nói thật ra, ngươi thực là kẻ đáng mặt phế vật nhất trong số ta đã thấy ba trăm năm qua, cả ngày nhìn ngươi ta cũng chán bỏ xừ ấy, ngươi nói ta làm sao mà xui vậy chứ, mỗi ngày phải mắt đối mắt với cái gờ rác rưởi không tiền đồ như ngươi đây?”

“Ngươi... ngươi không thể hạ nhục ta mãi như vậy! Ta, ta không cho ngươi cứ sỉ nhục ta như vậy...”

“Vốn là nhục rồi, cần gì phải sợ người sỉ nhục ngươi?”

Nam nhân tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng, Vô Cháp nhìn rất thích, đang định mở miệng châm chọc thêm vài câu, thì nhìn thấy một người trẻ tuổi say khướt chạy tới từ đằng xa.

Sắc mặt người trẻ tuổi ửng đỏ vì uống rượu, vừa nhìn thấy hồ nước liền vong tình hô to: “Mãn Hoa hồ!”

Vô Cháp là hồ thần, không thể can thiệp quá trình kéo người thể thân, vậy là y vui vẻ đứng ở một bên, nhìn nam nhân với ánh mắt chế giễu. Nam nhân cũng nhìn lại y, rồi do dự nhìn xem Khương Tái Phùng đang chạy tới chạy lui bên hồ, nhưng hạ không được quyết tâm.

Vô Cháp nhìn phía xa nói: “Ta thấy lần này cũng là thôi đi.”

Nam nhân run bần bật.

Khương Tái Phùng không nhìn thấy một thần một quỷ trước mắt, chỉ lo quên mình tán thưởng hồ nước: “Nguyên sơ và có hồn! Mãn Hoa hồ! Mang theo mình bao nhiêu oan hồn, bao nhiêu chuyện cũ thê lương! Thật đẹp quá! Nơi đây đẹp quá!”

Vô Cháp thấy nam nhân cúi đầu, vẫn là hạ không nổi quyết tâm, cảm thấy vô vị, ngáp một cái định quay đầu đi rồi, nhưng mà y vừa mới xoay người, chợt nghe thấy âm thanh người phía sau ngã vào trong nước.

Khương Tái Phùng uống rượu, bước chân không vững, cứ như thế cắm đầu vào trong nước.

Y kinh ngạc nhìn lại, Khương Tái Phùng đang kêu cứu một cách thống khổ, nam nhân cũng kinh ngạc đứng một bên nhìn, thế nào cũng không ngờ tới con người này khi không lại tự mình té vào đây.

3. Chương 3

Đệ tam chương

Khương Tái Phùng ngồi trên mặt nước, vẽ mặt u buồn.

Nửa khắc trước, một nam nhân dùng biểu tình đầy áy náy lại vừa vui sướng vẫy vẫy tay với hắn, biến mất, giải thoát rồi.

Hắn nhìn thi thể của mình lúc chìm lúc nổi trên mặt hồ, vốn là một khuôn mặt văn nhã giờ đây vừa tím vừa phù, ngay cả chính hắn cũng không khỏi nhú mày. Chẳng bao lâu, thi thể hắn chìm xuống nước, chìm sâu vào đáy hồ Mãn Hoa, cũng trở thành một bộ xương trong đó.

Hồi lâu, một đám thôn dân nơm nớp lo sợ đi đến đây, hẩn nhận ra một người trong đó là tiểu nhị của khách điếm. Tiểu nhị chỉ vào đôi giày rách ở bên hồ của hẩn, sắc mặt tái mét, nói: “Nhất định là vị công tử nọ cũng đi vào đó rồi!”

Sắc mặt thôn dân vừa trắng vừa xanh, cuối cùng họ đi về.

Khương Tái Phùng nhìn trời thở dài: “Cũng không giúp ta vớt thi thể. Ôi, ta đang định đến thôn dưới tìm thím mà, giờ thì hay rồi.”

Vô Cháp ngồi trên tảng đá bên hồ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Y đã nhìn thấy thủy quỷ thay thế vô số lần, nhưng chưa từng có lần nào kỳ quái khó hiểu như lần này.

Người ta không muốn hại hẩn, hẩn lại tự mình ngã vào.

Khương Tái Phùng chán nản mà thở vắn than dài một hồi lâu, mới chậm rãi nhớ tới một người khác trong hồ.

Khương Tái Phùng tự nhận mình là người tích cực vươn lên, hẩn đã mắt mở trừng trừng nhìn thi thể mình chìm vào trong nước rồi, chung quy cũng phải nghĩ một biện pháp khác cho bản thân.

Hẩn quay đầu, nhìn Vô Cháp với vẻ lấy lòng: “Ồi, vị tiên bối kia ơi...”

Vô Cháp lười biếng ngồi nghiêng trên tảng đá, nghe hẩn nói như vậy, không khỏi nhướn nhướn mày: “Tiền bối?”

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt: “Ừm... Đương nhiên là tiền bối rồi. Ngài ở đây đã bao lâu? Có thể chỉ cho vãn bối làm thế nào để rời khỏi nơi này hay không?”

Vô Cháp híp mắt nhìn hẩn, trong đầu hiểu ra: “Chẳng lẽ ngươi nhìn ta thành thủy quỷ?”

Về mặt Khương Tái Phùng lưỡng lự: “... Chẳng lẽ không phải?”

Vô Cháp nhặt hòn đá nhỏ ven hồ ném về phía hẩn, mắng mỏ: “Ngươi mới thủy quỷ!”

Khương Tái Phùng là một thủy quỷ vừa mới trở thành thủy quỷ, tự nhiên tránh không khỏi công kích, chỉ có thể bị ném cho kêu oai oái một cách tội nghiệp.

Hẩn xoa xoa cái trán bị nện đau, rầu rĩ nói: “Ta là thủy quỷ không sai, nhưng là quỷ rồi sao vẫn biết đau a?”

Vô Cháp hừ lạnh: “Ngươi bị ta ném đương nhiên sẽ đau.”

Khương Tái Phùng tự giác nhích xa một chút, nhìn Vô Cháp, cẩn cẩn thận thận: “Chính phải chính phải, tiền bối... ách, thân cường thể tráng, lực tay kinh người, tiểu sinh kính nể.”

Vô Cháp lại nhặt đá ném hẩn.

Khương Tái Phùng khóc thét một tiếng, té lộn vào nước, mặt hồ lập tức dậy lên một đợt sóng dữ dội.

Hẩn đau đến kêu trời gọi đất, mở mắt ra thì nhìn thấy Vô Cháp đứng bên cạnh hẩn, hàng mi đang rũ xuống dường như dính một chút ánh sáng.

Hẩn nằm lại trên mặt nước làm phát ra một tiếng “bôm”, sau chốc lát suy nghĩ mới nhanh nhẩu nhảy lên, quỳ sấp trước Vô Cháp: “Khương Thu có mắt không trông, hồ thần đại nhân thứ tội!”

Hồi lâu Vô Cháp cũng không đáp lời, Khương Tái Phùng ngẩng đầu nhìn một cái, thì thấy Vô Cháp lại đi về ngồi trên tảng đá rồi, đang ung dung nhìn hẩn.

“Ngươi là thủy quỷ ngu xuẩn nhất mà ta từng thấy.”

“Dạ dạ dạ, Tái Phùng tư chất gốc gác, gia phụ thường xuyên mắng rằng tiểu nhân bất thành tài, đại nhân ngài mắt sáng như tuyết, chỉ nhìn một cái đã nhìn ra tiểu nhân ngu xuẩn! Đáng kính đáng kính!”

“... Ta thấy ngươi, có đọc qua một chút sách nhỉ?”

Khương Tái Phùng cười cười: “Tàm tạm tàm tạm.”

“Có thể gọi văn nhân sao?”

“Không dám không dám.”

“Thư sinh?” Vô Cháp điềm nhiên nhìn hấn: “Ta nghe nói, phần lớn phàm nhân từng đọc qua một chút sách, đều có chút ngạo khí của người đọc sách. Ta thấy eo người đã mềm đến nỗi có thể bẻ gập lại rồi, có chút bộ dạng của người đọc sách à?”

Eo Khương Tái Phùng lập tức thẳng tắp: “Cổ nhân từng nói rằng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.”

“Người là tuấn kiệt?” Y lại nhặt hòn đá lên: “Tuấn kiệt bị đá ném trúng sẽ đau ư?”

Eo Khương Tái Phùng lập tức mềm xuống: “Ta không phải tuấn kiệt gì cả.”

Khương Tái Phùng thỉnh giáo Vô Cháp cách để rời khỏi đây.

“Cho dù chết rồi, ta cũng muốn trở lại báo cho cha mẹ con trai bất hiếu, không thể phụng dưỡng cha mẹ già.”

Vô Cháp đang nằm nghiêng trên tảng đá, nghe hấn nói như vậy, thì liếc nhìn hấn một cái. “Người cứ chờ đi, đợi có người tới gần bờ hồ, người liền kéo vào trong hồ, chìm chết người đó, thì người có thể đi.”

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt, đạo đức trong lòng cảm thấy bị khiêu chiến, tất cả sách thánh hiền mà hấn đã đọc trước đây đều bị khiêu chiến.

Vô Cháp nhìn thấy hấn như vậy thì cười mấy tiếng: “Nếu như làm không được... vậy thì tiếp tục ở đó đi.”

Khương Tái Phùng lặng lẽ vài ngày. Hấn ôm chân cúi đầu ngồi trên mặt hồ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lúc đầu Vô Cháp không để ý tới hấn, chỉ là cái kiểu ấy của Khương Tái Phùng thực sự đã duy trì lâu lắm, y nhìn mà bực mình. Thế là nhện không được nói mấy câu: “Ta nói cho người hay, ta thấy nhiều lắm rồi. Người vừa mới chết đều như vậy cả, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, đến lúc người ở lâu, chán rồi, mệt rồi, càng cảm thấy không công bằng, người sẽ muốn đi. Đến lúc đó, trong lòng người chỉ còn lại mỗi ý muốn được giải thoát mà thôi, nhân nghĩa đạo đức đều là chó má.”

Đúng lúc này có một tiểu cô nương ôm đồ cúng đi đến, khom người đặt đồ cúng ở bên hồ với vẻ sợ hãi, đốt nhang bái lạy. Vô Cháp liếc nhìn nàng một cái: “Bây giờ người không hại nàng ta, lần sau người vẫn sẽ hại người khác mà thôi.”

Khương Tái Phùng nhìn tiểu cô nương nọ run run đi khỏi.

Sau khi biến thành quỷ, dường như thời gian đã không còn quan trọng nữa, chính hấn cũng không biết rõ đã qua bao lâu kể từ khi mình chết, thậm chí cảm thấy bất thường hay không, có ai phát hiện hấn đã chết hay không? Hay là lúc này hấn đã bị che phủ trong màn sương mù dày đặc, không ai biết hấn đã hóa thành một vong hồn trong Mãn Hoa hồ rồi.

Hấn thấp giọng thở dài, nhìn đồ cúng cách đó không xa, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện: “Hồ thần đại nhân, mấy thứ kia ta có thể ăn không?”

Vô Cháp liếc hấn một cái: “Đó là của ta.”

“... Ta đói bụng.”

“Nói xàm, người cũng không phải quỷ chết đói.”

Khương Tái Phùng nghĩ một hồi: “Thủy quỷ sẽ không đói sao?”

“Ta lại chưa từng làm, sao biết được.”

Lòng hiếu kỳ của Khương Tái Phùng bị khơi mào lên rồi: “Vậy trước đây, những thủy quỷ đó đều không cần ăn những thứ kia sao?”

Vô Cháp khẽ nhếch khóe môi: “Điều bọn chúng chú ý không phải những thứ kia, mà là người mang đồ đến.”

Khương Tái Phùng tỉnh ngộ, thì ra hắn là một thủy quỷ khá là không có tự giác của thủy quỷ. Có điều dù sao làm người làm đã lâu, dầu cái bụng không đói, cũng cảm thấy nên ăn chút gì đó, thế là hắn bèn đứng dậy đi nhìn xem đồ cúng, vươn tay cầm lấy một cái, thấy tay mình vừa nắm, thì nắm ra một đồ vật nửa trong suốt, hình dạng giống đồ cúng như đúc.

Hắn cảm thấy mới mẻ, bưng trong tay nhìn.

Vô Cháp đi tới bên cạnh hắn: “Ê, đó là của ta.”

“Ta ăn một cái thôi.”

Vô Cháp trừng hắn, Khương Tái Phùng cắn một miếng vào đồ ăn, nhưng phát hiện cắn không được. Vô Cháp giật lại: “Người ta thấp hương chỉ đích danh rằng họ muốn cho ta, thủy quỷ hạ đẳng như người làm sao ăn được.”

Hứng ăn tiêu trội, Khương Tái Phùng hực hăng lẩm: “Sao làm quỷ lại chán như vậy.”

Vô Cháp cười nhạt: “Cảm thấy chán, thì tóm ai đó đến thay thế người đi.”

4. Chương 4

Đệ tứ chương

Khương Tái Phùng cho rằng, dầu sau này có suy nghĩ như thế nào đi nữa, thì chí ít hiện tại hắn vẫn không có cách nào hại người.

Hướng chi người tới gần hồ Mãn Hoa cũng không nhiều lắm, hầu như đều là vài ba tiểu cô nương chân yếu tay mềm ôm đồ cúng run rẩy mà thôi, Khương Tái Phùng là một kẻ thương hương tiếc ngọc, tóm một gã nào đó còn chưa nói, bảo hắn tóm một tiểu nha đầu, hắn, hắn làm không được.

Khương Tái Phùng ngẩn lệ nhìn trời, trong lòng tràn đầy ưu sầu.

Còn tiểu cô nương ở chỗ cách hắn mấy bước chân thì lại chẳng hay biết trước mắt mình có một thủy quỷ ca ca lòng mang đau buồn, chỉ cảm thấy hôm nay bờ hồ Mãn Hoa lạnh lẽo lạ thường, âm phong trập trập, liền ném đồ cúng bỏ chạy mất.

Vô Cháp im lặng nhìn đồng đồ cúng xiêu xiêu vẹo vẹo kia, nghĩ thầm rằng nàng ta không thấp hương, làm sao mình ăn được đây.

Khương Tái Phùng lau lau nước mắt, thấy tự nản lòng thoái chí cho chính bản thân mình. Hắn nghĩ kỹ rồi, giờ đây quả thực hắn không xuống tay bắt người được, vậy chí ít trước khi bắt người, cũng phải tạo cho mình cuộc sống tốt một chút.

Thế là mấy ngày kế tiếp, Khương Tái Phùng đều tìm hiểu về thân phận mới của mình, muốn mang đến một chút lạc thú cho bản thân khi còn làm thủy quỷ.

Vô Cháp ngồi trên tảng đá bằng phẳng mà y vẫn thường ngồi, nhìn Khương Tái Phùng giẫm giẫm đạp đạp một mình bên bờ hồ, không biết đang làm gì. Vô Cháp làm hồ thần đã ba trăm năm có lẽ, trong hơn ba trăm năm ấy chứng thủy quỷ đến đến đi đi, hành vi của Khương Tái Phùng là quái dị nhất, khiến Vô Cháp đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, châm chọc hắn cũng không thấy hắn tức giận, trông hệt như một tên quỷ vô lại, làm cho y có mắng hắn cũng chẳng thú vị chút nào.

Bây giờ ấy à, chán nản được đâu mấy ngày sau đó đột nhiên lại tốt lên rồi, suốt ngày làm mấy động tác kỳ quái ở chỗ kia, không hiểu là đang làm gì.

Thế là, hồ thần bắt đầu lén lút quan sát thủy quỷ, khi mà chính bản thân y cũng không tự giác về điều đó.

Khương Tái Phùng đạp một mồi rồi, đột nhiên xoay người nhìn về phía Vô Cháp: “Hồ thần đại nhân.”

Hắn xoay người bất thành linh như vậy dọa Vô Chấp thót tim một phát, nhưng vẫn cố vờ như trấn định: “... Chuyện gì?”

“Sao ta cứ luôn đứng trên mặt nước vậy nhỉ? Có thể chìm xuống không?”

Vô Chấp thoảng nhú mảy, phất tay lên, mặt nước dưới chân Khương Tái Phùng cứ như thể bị tách ra, Khương Tái Phùng kêu thảm thiết, rơi xuống.

“A a a ta sợ nước a a! Hồ thần đại nhân cứu mạng! Cứu mạng!”

Vô Chấp khá là hứng thú, bay qua nhìn hắn: “Chẳng phải ngươi muốn đi xuống sao?”

“Ta giẫm không được a! Ối phụt khụ khụ khụ “

“Chìm xuống thì là giẫm được rồi.”

Khương Tái Phùng hãy còn đang thét: “Không muốn giẫm! Không muốn giẫm!”

Vô Chấp nhú mảy, tay lại phất lên, Khương Tái Phùng lập tức được đẩy lên mặt nước, nằm úp ở bên trên thở dốc thừa sống thiếu chết.

Vô Chấp cười nhạo hắn: “Thủy quỷ còn sợ nước?”

“Khụ... Thủy quỷ chính là bị chết đuối, sao không sợ nước cho được?” Khương Tái Phùng đã mệt rũ rời.

Vô Chấp nghiêng đầu ngẫm lại, cảm thấy dường như cũng có đạo lý.

Khương Tái Phùng nằm bò một ngày, hôm sau tinh thần lại lên cao, lại chạy đi làm chuyện khác. Hắn chạy đến bờ hồ, cố gắng bước ra, nhưng không ngờ mới đạp có một bước, thì bên hông tựa như có đôi tay nắm lấy hắn, kéo mạnh hắn về lại trong hồ. Khương Tái Phùng bị cụng đầu một cái, ôm đầu rên rĩ.

Than khóc đủ rồi, Khương Tái Phùng đứng dậy, có phần ai oán hỏi Vô Chấp: “Ta chỉ có thể hoạt động trên mặt hồ thôi ư?”

Vô Chấp vốn đang ngây người nhìn bầu trời, nghe hắn hỏi chuyện, thì hờ hững đáp rằng: “Ngươi là phước linh.”

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt nhìn y: “Hồ thần đại nhân, vậy ngài có thể bước ra không?”

Vô Chấp cười nhạt: “Ta đâu giống loại hạ đẳng các ngươi.”

Mặt Khương Tái Phùng tràn đầy sùng bái: “Đại nhân! Ngài thử cho ta xem đi? Cho ta mở mang tầm mắt!”

Vô Chấp trầm ngâm chốc lát, không lên tiếng.

“Đại nhân?”

“Ừm...”

Y đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi hồ nước, một bước, hai bước...

sau đó mới đi được năm bước đã bị quăng về trong hồ.

Khương Tái Phùng nhìn hồ thần đại nhân ngã vào giữa hồ, ca ngợi y tự đáy lòng: “Đại nhân! Ngài có thể đi năm bước kia!”

Thế là mặt nước dưới chân Khương Tái Phùng lại tách, và một lần nữa hắn phải đập nước thét gào cứu mạng.

Từ đó về sau, Khương Tái Phùng có thể thường xuyên ôn lại cảm giác chết đuối, rất rất nhiều năm sau, hắn đã có thể nhón nhơ đắc chí bơi lội mỗi khi ngã vào trong nước, chẳng qua đó đều là chuyện rất lâu sau này, còn bây giờ hắn vẫn sợ nước vô cùng.

Đến khi Khương Tái Phùng khó khăn lắm mới trèo lên khỏi mặt nước, nằm úp trên mặt hồ không dậy nổi, ánh trăng đã treo cao cao trên bầu trời, ở ngay trên một đám cây hình cung mọc quần quanh hồ, trên một cái hồ nước xanh thẳm thiếu lối ra giữa một rừng cây.

Hồ Mãn Hoa ở trên núi, ban đêm lại càng lạnh lẽo, Khương Tái Phùng ngửi thấy được hương rượu thoang thoang trong làn gió nhẹ, hẩn ngẩng đầu, thì thấy Vô Cháp đang ngồi nghiêng trên tảng đá, một tay cầm bình rượu rót vào trong chén.

Khương Tái Phùng nhìn chăm chăm dòng rượu trong suốt đang chậm chậm chảy vào chén, nhin không được nuốt ngụm nước bọt.

Vô Cháp liếc hẩn một cái: “Qua đây đi.”

Khương Tái Phùng lập tức lão đảo lão đảo chạy tới, mặt đầy vẻ lấy lòng: “Hồ thần đại nhân.”

“Ngồi.”

“Hắc hắc.” Hẩn vén vạt áo, không dám ngồi xuống tảng đá, chỉ ngồi ở mặt nước bên cạnh đó.

Vô Cháp vươn tay, vừa châm rượu cho một cái chén khác, vừa chậm rãi nói: “Người sợ cái gì, có đim cũng đim chẳng chết được người.” Sau đó ngón tay đẩy chén rượu, ra hiệu Khương Tái Phùng lấy đi.

Khương Tái Phùng cảm ơn y xong, nâng chén rượu lên uống, uống mà trân quý vô cùng, chậm rãi vô cùng. Hẩn cong mắt cười với Vô Cháp: “Ta biết chứ, chỉ là có lẽ... có lẽ bởi vì đại nhân ngài chưa từng trải qua, nên không biết được chết là cảm giác gì thôi.”

“Ô, ” Vô Cháp giương mắt nhìn hẩn: “chết là cảm giác gì?”

Mặt Khương Tái Phùng đầy nghiêm túc: “Thì... đáng sợ lắm. May mà đại nhân ngài không phải ném trải, thật ước ao được như ngài.”

“...” Y vốn đang chờ mong Khương Tái Phùng sẽ nói ra vài câu có thâm ý.

Khương Tái Phùng ngậm chén rượu: “Nhưng cũng may mà quý sẽ không chết...”

Vô Cháp liếc hẩn: “Ai nói vậy.”

“Gi?” Sắc mặt Khương Tái Phùng tái mét ngay tức khắc.

“... Nhưng cũng không phải dễ dàng như thế, chí ít sẽ không chết chìm lần thứ hai trong cái hồ này.”

Khương Tái Phùng thở phào một hơi dài, cười lộ ra một hàng răng trắng: “Như vậy chẳng phải đã tốt rồi sao? Hiện tại ta chỉ có thể ở trong hồ, đại nhân ngài cũng vậy, ai nha vậy thì hai ta xem như là đang nương tựa lẫn nhau, sau này chỉ có người cùng ta ta cùng người, suốt ngày nhìn cũng nhìn không chán, người nói xem có phải có chút ý nghĩa của “lão phu lão thê” hay không...”

Lời vừa nói khỏi miệng hẩn liền phát hiện không hay rồi, lập tức nhào lên bầu vào tảng đá, chỉ là đợi cả buổi cũng không rơi vào trong nước, mới hoang mang hé mắt nhìn về phía Vô Cháp.

Vô Cháp rũ mắt nhìn hẩn, biểu tình như là cảm thấy hẩn buồn cười.

Dưới ánh trăng, linh khí quanh thân Vô Cháp rõ ràng hơn lúc thường, tỏa mờ mờ quanh người, khiến cho khuôn mặt vốn đã lãnh đạm ấy có vẻ càng thêm cô tịch. Mái tóc dài màu thủy lam rợp ánh trăng, phản chiếu sắc hồ, lượn sóng buông trên mặt hồ, được bao phủ bởi một lớp thủy quang.

Vô Cháp đẹp, nhưng chưa bao giờ là sự xinh đẹp mà Khương Tái Phùng từng thấy ở những tiểu cô nương, cũng không phải là nét anh tuấn hẩn đã gặp, đó là một loại thuần khiết và mỹ lệ bên ngoài trần thế.

Khương Tái Phùng nhìn đến ngây người: “Đại nhân, thần đều trông như thế này sao?”

Vô Cháp nhú mày: “Cái gì?”

Khương Tái Phùng lắc lắc đầu, khuôn mặt vẫn đờ đẫn: “Mãn Hoa hồ... Mãn Hoa hồ, đại nhân, ngài tên là Mãn Hoa sao?”

Biểu tình trên mặt Vô Cháp vận vẹo một phát: “Người mới tên là Mãn Hoa, thật dung tục.”

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt: “Ta có tên Mãn Hoa đâu.”

“...”

Khương Tái Phùng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng dậy, khép khép ống tay áo, cúi mình áp tay cười với Vô Cháp: “Tại hạ Khương Thu, tự Tái Phùng, năm nay vừa tròn mười tám, sau này chính là vĩnh viễn mười tám rồi. Từ nay về sau sẽ cùng đại nhân ngài sớm chiều làm bạn, rất nhiều điều không phải mong rằng đại nhân nhiều hơn thông cảm.” Hắn ngừng lại: “Như vậy, xin hỏi tôn tính đại danh của đại nhân?”

Vô Cháp chớp mắt nhìn hắn: “... Vô Cháp.”

“Ách, chữ nào ạ?”

“Cháp của chấp niệm.”

“À!” Khương Tái Phùng cười tươi rói: “Vô Cháp! Tên rất hay!”

Vô Cháp mỉm cười với hắn, nhẹ nhàng nhắc tay, Khương Tái Phùng lại một lần nữa rú lên và chìm nổi trong nước.

Vô Cháp nhìn hắn đập nước đàng đó, ngồi bên này thản nhiên uống rượu: “Ngu xuẩn, ngu như người có thể gọi tên của ta sao?”

5. Chương 5

Đệ ngũ chương

Khương Tái Phùng nhào người lên tảng đá quan sát tiểu cô nương ở gần bên.

“Tiểu nha đầu, người mấy tuổi rồi? Sao chỉ thấy mỗi mình người đến đây?”

Đôi mắt to của tiểu cô nương nhìn quanh bốn phía đầy vẻ kinh hoảng, mơ hồ cảm giác được bầu không khí có gì đó kỳ quái.

Khương Tái Phùng: “Ai, đừng sợ mà. Ca ca hỏi người nói nào, người họ gì tên gì vậy? Nhà ở đâu thế? Có người trong lòng hay chưa? Nếu như chưa, gả cho ca ca được không?”

Hai tay tiểu cô nương không ngừng run rẩy, dốt bữa cái dây nhang bái lạy lung tung, rồi bỏ chạy với viên mắt đầm lệ.

“... Gả cho ta đáng sợ như thế sao?” Hắn tử nhợt đứng dậy, ngoảnh đầu thì nhìn thấy Vô Cháp đang ngồi ngây ra trên tảng đá. Hắn nghiêm túc nhìn Vô Cháp: “Đại nhân, ta thấy sinh hoạt của người cũng thật là buồn tẻ nhỉ.”

Vô Cháp liếc hắn một cái: “Người nghĩ ta cũng giống người?”

“Chẳng lẽ không giống?”

“Chỉ có phạm nhân mới cố chấp với những việc vặt vãnh mỗi ngày, nếu như người đến tuổi ta rồi, sẽ chẳng còn để ý đến việc có buồn chán hay không nữa.”

“Ta không phải ý đó, đại nhân, kỳ thực nếu như có thể nói chuyện cùng ngài mỗi ngày, ta cũng sẽ không cảm thấy sinh hoạt buồn tẻ vô vị.”

Vô Cháp không có đáp lời.

Khương Tái Phùng tiếp tục nói với vẻ nghiêm túc: “Đại nhân, ngài nghe hiểu ý của ta không? Nếu như ngài sẵn lòng trò chuyện với ta nhiều hơn, đừng cứ luôn ngồi xuất thần, mỗi ngày của hai chúng ta đều sẽ thoải mái rất nhiều.”

Vô Cháp hồi thần, cười lạnh một tiếng: “Đối với ngu như các người, ta chỉ biết châm chọc, không biết nói chuyện phiếm.”

Khương Tái Phùng vẫn đầy mặt nghiêm túc: “Hay lắm! Đại nhân, ngài châm chọc ta đi!”

“...”

Vô Cháp cảm thấy, trước khi Khương Tái Phùng đến, mỗi ngày của y đều vẫn đầy thoải mái.

Lúc không muốn nói chuyện thì ngồi không, lúc muốn nói chuyện, cứ châm chọc những thủy quỷ kia xem như tiêu khiển, ngày trôi qua rất vui vẻ.

Chỉ là chẳng bao lâu sau, ngay cả lạc thú ngồi không của y cũng sắp sửa bị tước đoạt rồi.

Bởi vì Khương Tái Phùng rất ồn, ồn lắm, tỷ như hiện tại, dù cho ném hấn vào trong nước, hấn cũng sẽ thét eo éo chói tai, vẫn ồn ào vô cùng tận như cũ.

Thế là Vô Cháp bị bức hết cách, đành phải nói chuyện phiếm với hấn.

Y nhúc đầu ẩn ẩn thái dương, phát ổng tay áo: “Được rồi, người nói đi, người muốn nói chuyện gì?”

Khương Tái Phùng vừa bị ném vào trong nước lại đã leo lên, hấn xoay người nằm ngửa trên mặt hồ, lồng ngực hơi phập phồng, đôi mắt sáng sáng.

“Nói...” Tròng mắt đảo một vòng, hấn nhướn miệng cười: “Nói chuyện cha ta mẹ ta bây giờ đang làm gì đi.”

Hấn nhìn trắng, vàng trắng ấy hấn đã nhìn không biết bao nhiêu lần.

Cũng không đếm được chính xác là bao nhiêu ngày, có thể là mười ngày, có thể một tháng, có lẽ đã ba tháng trôi qua. Hấn không rõ, chỉ biết là mỗi lần mở mắt nhắm mắt thì sẽ nhìn thấy ban ngày ban đêm không ngừng giao nhau ở trước mắt, dần dần dà dà, ban ngày bao dài, đêm tối bao dài, hấn cũng không tính toán nữa.

E rằng có một ngày hấn cũng sẽ trở nên giống như Vô Cháp đã nói vậy, sẽ không quan tâm thời gian trôi qua như thế nào, vui không vui vẻ, buồn không buồn bã. Cứ như thế ngày qua ngày, một ngày lại một ngày trôi qua...

Khương Tái Phùng nhìn nơi trắng treo, nhẹ nhàng nói: “Chắc là giờ này cha và mẹ đã ngủ rồi.” Hấn dùng sức xoay người một cái, ngồi trên mặt hồ, nhìn về phía Vô Cháp đầy hưng phấn: “Đại nhân, người nói xem có phải không? Bây giờ hấn là họ đã ngủ rồi nhỉ?”

Vô Cháp liếc hấn một cái, không đáp lời.

“Đại nhân?” Khương Tái Phùng hoang mang nhìn Vô Cháp: “Sao ngài không nói lời nào vậy?”

Những lúc hoang mang, hay là mỗi khi cười, khuôn mặt văn nhã của Khương Tái Phùng sẽ lộ ra nét trẻ con mờ mờ vẫn chưa hoàn toàn trút hết. Hấn ngồi dưới ánh trăng, đôi mắt trắng đen rõ ràng ấy đơn thuần đến thể bộc trực đến thế, nét trẻ con ấy khiến y không khỏi nhớ lại rằng con người trước mắt, cái người vừa mới chết không lâu này, cũng chỉ là một cậu bé mà thôi.

Vẫn chỉ là đứa con nít, miệng đầy cha mẹ, rõ ràng nhớ nhà lắm, nhưng vẫn liều mạng làm bộ không bi thương.

Vẫn chỉ như một đứa nhỏ mấy tuổi mà thôi.

“Người nói người bao tuổi rồi?” Vô Cháp đột nhiên mở miệng.

Khương Tái Phùng sững sốt: “Mười tám.”

“Ừm, thành gia rồi sao?”

Khương Tái Phùng cười lên: “Vốn là sắp sửa cưới vợ trong năm nay, may mà vẫn chưa.”

Vô Cháp gật đầu.

Y nhắm mắt, vẩy tay với Khương Tái Phùng: “Được rồi, người lại đây.”

Khương Tái Phùng đứng dậy, đi qua đó mà lòng đầy nghi hoặc.

Vô Cháp chuyển đến ngồi bên tảng đá, bàn tay vỗ nhẹ trên mặt đá bằng phẳng, một bàn cờ lập tức hiện ra. Y liếc Khương Tái Phùng một cái: “Biết chơi cờ chứ?”

Khương Tái Phùng cười hắc hắc: “Ta chơi cũng được lắm.” Vung tay áo, hắn kéo nhẹ vạt áo lên rồi ngồi ở một bên khác trên tảng đá.

Vô Cháp mỉm cười nhìn hắn: “Vậy sao?”

Trên bàn đá bày hai chén rượu, nước rượu lấp lánh ánh sáng của trăng.

Đêm hôm đó, gió mát chậm rãi đi về, khua mặt hồ lăn tăn từng trận, nhưng thổi không bay nửa mảnh tay áo của một thần một quỷ bên hồ.

Đêm hôm đó, thủy quỷ uống rượu chớm say, ngốc nghếch hỏi hồ thần rằng, trông coi hồ này đã nhiều năm như thế, có từng cảm thấy cô đơn bao giờ chưa. Hắn nói đại nhân, nếu như ngài cô đơn, sau này thì có Tái Phùng cùng ngài.

Hồ thần nhìn thủy quỷ ngã trên phiến đá, mặt đầy vẻ chế giễu, hồi lâu lại không nhìn được nhẹ nhàng thở dài.

Y nói Khương Tái Phùng, nếu như ngươi không chịu nổi cô đơn, thì tìm ai đó mà hại, rồi khỏi nơi này đi.

6. Chương 6

Đệ lục chương

Khương Tái Phùng cảm thấy thật ra cảnh sắc hồ Mãn Hoa khá đẹp. Xa xa có phong cảnh viễn sơn được phủ một tầng sương mù, ở gần thì có cây cối cao to mọc thành lùm bao quanh hồ nước, gió thổi qua, cành cây sẽ bay nghiêng nghiêng, thổi lá cây vàng hoặc xanh vào trong hồ, rồi dần dần chìm vào lòng hồ.

Xa ngấm về phía nam, có thể thấp thoáng nhìn thấy làn khói bếp lượn lờ từ các hộ gia đình ở thôn Tú Đào dưới chân núi, lại lắng nghe, có thể nghe thấy đâu đây có tiếng cười nói của thôn dân. Mà chính bản thân hồ Mãn Hoa cũng là một vùng nước biếc mỹ lệ, dùng tay vốc lên một chút, nước hồ trong lòng bàn tay sẽ phản chiếu ánh nắng, lấp lánh hào quang màu vàng kim.

Một khi Khương Tái Phùng phát hiện ra sự mỹ lệ của hồ Mãn Hoa rồi, chút tính cách khác người của văn nhân liền phát tác.

Mỗi ngày Vô Cháp nhìn hắn đối diện bốn bề đọc thơ, một khuôn mặt say sưa, đọc đọc, dần dần hắn sẽ nhìn Vô Cháp mà đọc thơ. Vô Cháp bị hắn nhìn đến lạnh sống lưng, cảm thấy ghê tởm bèn ném hắn vào trong hồ.

Thời gian cứ như thế từng ngày từng ngày trôi qua, cho đến một ngày nọ, chính Khương Tái Phùng cũng đếm không được thời gian nữa. Lúc đầu, khi không cách nào phán đoán được đây là ngày thứ bao nhiêu sau khi mình chết, hắn còn cảm thấy ngỡ ngàng và phiền muộn, dần dần, bao ngày qua rồi cũng không quan trọng cho lắm.

Hắn sẽ làm phiền Vô Cháp mỗi ngày, những lúc Vô Cháp không để ý tới hắn, hắn liền đi xung quanh ngâm thơ với cây cối, hồ nước, chim chóc, vàng trắng, thỉnh thoảng cũng làm thơ, thời gian cứ trôi qua như thế.

Nhìn vào hồ nước không phản chiếu ảnh ngược của mình, lâu dần hắn cũng không còn thấy cô đơn như xưa nữa.

Một đêm nọ, hắn uống rượu cùng với Vô Cháp, nhất thời hứng chí hỏi rằng: “Đại nhân, ngài là hồ thần, vậy nhất định lúc cái hồ này sinh ra, ngài đã ở đây rồi?”

Vô Cháp thản nhiên uống rượu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phải, ta không phải hồ thần ban đầu của cái hồ này.” Y nhìn khuôn mặt nghi hoặc của Khương Tái Phùng, nói tiếp: “Vốn Mãn Hoa hồ có tinh thần nguyên sơ của nó, đó chính là hồ thần ban đầu. Sau đó hắt đi mất.”

“Đi mất?”

“... Có lẽ là biến mất.”

“Vì sao?”

Vô Cháp liếc hắt một cái: “Làm sao ta biết.”

Khuôn mặt Khương Tái Phùng đầy vẻ oán giận: “Đại nhân ngài đã ở chỗ này lâu như thế, sao lại không quan tâm chút nào đến việc lão tiên bối đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Vô Cháp hừ lạnh: “Cái thứ ý chí không kiên định, chẳng có gì hay mà quan tâm.”

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt: “Sau khi ông ấy đi rồi liền đổi ngài tới?”

“Không phải, trước ta có mấy người.”

“Nói vậy các người là thay phiên làm việc rồi?”

“... Nhờ phúc của đám không biết xấu hổ kia, chắc ta cũng đợi không được ai đến thay nữa.”

Trông mặt Khương Tái Phùng đảo một cái, cười hề hề gian manh: “Đại nhân, có phải ta đây chính là người đã ở lại lâu nhất trong tất cả thủy quỷ không?”

Vô Cháp nhìn hắt cười đầy đắc ý, thờ ơ nói: “Làm thủy quỷ làm được lâu lẽ nào sẽ nở mày nở mặt sao?”

Khương Tái Phùng đầy mặt ảm ức: “Đâu phải nói ý đó a, ngài khen ngợi ta một câu không được sao?”

Vô Cháp buông xuống ly rượu không, Khương Tái Phùng lập tức tự giác châm rượu cho y. Y trầm mặc chốc lát, không trả lời câu hỏi của Khương Tái Phùng mà chỉ nói chậm chậm rằng: “... Chuyện thời gian, ta không nhớ rõ.”

Có một số việc, rõ ràng hết như là ký ức của hôm qua, nhưng lại là chuyện rất lâu trước đây. Mà có một chuyện rõ ràng vừa mới xảy ra, nhưng thế nào cũng nhớ không được.

Hơn nữa, khi ký ức đã thành tầng tầng lớp lớp, càng ngày càng nhiều lên, sẽ rất khó để sắp xếp một vài chuyện nhỏ nhặt. Muốn lưu lại dấu vết của thứ gì đó trong đầu, đó là chuyện mà phạm nhân có sinh mệnh hữu hạn mới làm.

Trong sinh mệnh vô hạn của y, cùng với sắc hồ nhất thành bất biến này, thời gian ngắn dài không hề liên quan gì đến y, và y chỉ là ngồi ở bên hồ, một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, đợi, đợi.

Cuối cùng có một ngày, ngay cả y cũng nghĩ không ra bản thân đang đợi điều gì.

Vô Cháp nói khe khẽ: “Khi ta vừa tới, có một thủy quỷ đã đến nơi đây sớm hơn ta một bước.”

Trên trời một ngày, thế gian một năm. Khi hồ thần tiên nhiệm lên trời bàn giao cho y, rồi y khoan thai xuống nơi đây, chẳng biết thủy quỷ ở hồ Mãn Hoa đã thay đổi mấy lần.

Lúc y chậm rãi đáp xuống từ không trung, ở tảng đá lớn giữa hồ, có một nam nhân đang ngồi gập một chân, chân kia thả trong nước, thong dong nhìn khói bếp lượn lờ đằng xa.

Y đáp xuống mặt hồ, mặt nước xao động khiến cho nam nhân giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Vô Cháp đang đứng ở phía sau.

Vô Cháp nhìn lại hắt bằng vẻ mặt dửng dưng, thấy nam nhân nọ nhìn nhìn, rồi bỗng dưng cười lên.

Nụ cười ấy, có vài phần giống Khương Tái Phùng.

Hắn đứng dậy ngay trên tảng đá, chấp tay với Vô Cháp một cái, trong mắt hoàn toàn là tiêu ý: “Sớm nghe nói Mãn Hoa hồ có hồ thần, ta còn đang nghĩ ta đến đã lâu như thế mà sao cũng không trông thấy đây.”

Đó là lần đầu tiên y nhìn thấy, giữa cảnh sắc chưa từng thay đổi nơi đây, thủy quỷ bị giữ lại ở hồ nước.

Thủy quỳnh của hồ Mãn Hoa.

Khương Tái Phùng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Vô Cháp cười lên: “Đương nhiên là đi, giống như tất cả thủy quỳnh thôi.”

“Cuối cùng họ... tại sao đều lựa chọn ra đi vậy?”

Vô Cháp ngậy ra, rồi lắc đầu: “Không biết, có lẽ là... có lẽ bởi vì bọn họ đều có lựa chọn của mình.”

Khương Tái Phùng cúi đầu, bàn tay đang cầm chén rượu đột nhiên xiết chặt lại, ngẩng mạnh đầu lên nhìn Vô Cháp: “Đại nhân, ta muốn ở lại.” Hắn thấy Vô Cháp không để ý tới mình, lại nói: “Là thật, đại nhân, kỳ thực ta cảm thấy... Ta cảm thấy cứ như thế ở đây cùng ngài, sống thế này kỳ thực cũng rất vui vẻ.”

Hắn buông lỏng bàn tay cầm chén rượu, hơi nghiêng người về phía trước: “Ngài ghét ta sao?”

“Rất ghét.”

Khương Tái Phùng cười lên.

“Đại nhân, lẽ nào ngài không cảm giác được ư? Tại đây, Mãn Hoa hồ, nơi này nhìn như nhất thành bất biến, kì thực luôn luôn có phong cảnh bất đồng. Ở đây không có phiền não của thế tục, chỉ có ta cùng với ngài giữa thiên địa. Lẽ nào thế này không tốt sao? Tại đây, bên Mãn Hoa hồ này, chúng ta sẽ làm hồ thần và thủy quỳnh vĩnh viễn bầu bạn với nhau.” Hắn ngừng một lát, nhẹ giọng hỏi: “Được không?”

Vô Cháp không trả lời, Khương Tái Phùng cũng không ép y trả lời, chỉ nhìn y và cười.

Bên bờ hồ bị quên lãng ấy, hồ thần và thủy quỳnh bị lãng quên, đã xem hồ nước như nơi nương tựa, đi qua một năm lại một năm.

7. Chương 7

Đệ thất chương

Tiểu cô nương thường đến bờ hồ tế bái năm nào giờ đây đã làm mẹ, nhưng xem ra nhiệm vụ đến cúng dường mỗi ngày vẫn là của nàng, thế nên Khương Tái Phùng cũng vẫn ngày ngày nói chuyện với nàng.

Giờ đây “tiểu cô nương” đã quen với bầu không khí dị thường quanh mình, lá gan lớn, thỉnh thoảng mỗi khi Khương Tái Phùng lâm lâm nghiêm trọng quá, nàng sẽ chấp tay bái lạy bốn phía, mặc niệm cầu mong các dã quỷ bên hồ sớm ngày giải thoát.

Tâm địa “tiểu cô nương” ấy tốt, Khương Tái Phùng ngày ngày nói chuyện phiếm cùng nàng, tâm tình cũng tốt. Thời gian qua lâu, Khương Tái Phùng phát hiện ra “tiểu cô nương” thường xuyên nhìn mặt hồ với vẻ hiếu kỳ, và có những lúc, trong đôi mắt sáng sủa kia sẽ mang theo chút ý cười dịu dàng.

Lại là một ngày đợi nàng đến tế bái, Khương Tái Phùng nằm sấp ở bờ hồ mà chờ, nhìn thấy nàng xách giỏ trúc trong tay chậm rãi đi đến, tiếp đó, ở đằng sau còn có một người khác đi theo.

Đó là một thiếu phụ lớn hơn nàng rất nhiều tuổi, trên tay cũng xách một cái giỏ trúc, sắc mặt đượm buồn.

Lúc đầu Khương Tái Phùng không hiểu, nhưng rồi thiếu phụ nọ càng lúc càng đi đến gần, hắn cũng dần dần trợn to mắt, đứng lên trong vô thức.

“Tiểu cô nương” nói với thiếu phụ: “Phu nhân, đây chính là Mãn Hoa hồ.”

Thiếu phụ gật đầu, cho nàng một chút bạc vụn: “Được rồi, người đi trước đi.”

Nàng muốn nói lại thôi, kín đáo nhìn mặt hồ một cái, thở dài đi khỏi.

Khương Tái Phùng nhìn chăm chăm vào thiếu phụ trước mắt, không khỏi kéo ra một nụ cười hoài niệm cứng ngắc.

“Tiểu Lạc.”

Dĩ nhiên thiếu phụ không nghe được tiếng hân, giống như việc hân đứng ngay trước mặt nàng, nhưng ánh mắt nàng cũng không dừng lại ở chỗ hân vậy.

Nàng nhìn “tiểu cô nương” đi ở đằng xa, thở ra một hơi, cúi người lấy tất cả các thứ trong giỏ ra bày ở bờ hồ, đốt nhang cúng bái, tiếp theo lại lấy đồ vật từ một cái giỏ khác ra, Khương Tái Phùng nhìn, tất cả đều là đồ đặc của hân lúc sinh thời. Sách, bút, quần áo, còn có một số món ăn hân thích.

Thiếu phụ nhìn mấy thứ ấy, mỉm cười đầy hoài niệm: “Tiểu Thu, chàng ở chỗ này phải không? Hôm nay ta mang những thứ này đến cho chàng.”

Giọng nói đầm thắm êm dịu của nàng lướt qua tai, một khắc thất thần mang hân về với quá khứ.

Rời khỏi mảnh đất xanh lơ này, tới một vùng hoang vu hẻo lánh mà phải đi hết mười ngôi làng mới tìm được một cái học đường nho nhỏ, người cha từng làm tú tài của hân đang ngồi trong học đường gật gù cùng một đám nhóc lấm lem, bọn nhỏ phía dưới đứa nào cũng đang gật gù với khuôn mặt mơ màng, mà Tiểu Khương Thu ngồi trong góc sớm đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Cái vẻ anh hùng bất khuất khí phách hiên ngang nhưng không biết cầu tiến này, là bộ dạng mà người mẹ một vai gánh vác tất cả việc nhà và kế sinh nhai trong gia đình của hân nhìn không vừa mắt nhất, tiếng đuổi đánh có thể phá nát cả khoảng trời.

Khương phụ với tâm thái vọng tử thành long, hi vọng mỗi nhi tử đều có thể thành tài hơn mình, hai người anh đầu của Khương Tái Phùng đều rất có tiền đồ, rất nỗ lực để đạt thành tâm nguyện của cha, duy chỉ có đứa con trai út dăm ngày bắt cá, ba ngày phơi lưới, đọc mấy quyển sách đã thỏa mãn, mỗi ngày đều suy nghĩ mấy chuyện lung tung mà chẳng biết điểm dừng, từng có tâm nguyện lớn nhất là trở thành một hiệp khách, sống cuộc đời gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. (Khương phụ bi phần hơ to đồ bất hiếu tử nhà người và còn đuổi đánh hân.)

Mười tám năm đó sống rất thanh thoi thông dong, thời gian trong thôn nhỏ luôn chậm chạp, mỗi ngày hân ngắm trời xanh mây trắng xây bạch nhật mộng, nghĩ ngợi về nhân sinh hạnh phúc sau này của mình.

Giờ đây nghĩ lại, nào có nhân sinh hạnh phúc gì đâu, mười tám năm thông thả mà ôn ả ấy mới là chân chân thực thực.

Thiếu phụ cúi đầu, chậm rãi nói: “Cha mẹ chàng tìm chàng lâu lắm, thật nhiều năm rồi, họ đều đã không còn nữa, nhưng đến trước khi chết cũng vẫn lo lắng về chàng. Người trong thôn này cố ý giấu diếm chuyện chàng rút xuống hồ, hại chàng trở thành cô hồn dã quỷ không người nhận thân, nhiều năm như vậy nhiều năm như vậy... một người thích náo nhiệt như chàng, ở chỗ này nhất định cô đơn lắm phải không?” Mắt nàng ướm lệ: “Các anh chàng ở ngay trong thôn, sợ thương tâm, khóc để chàng cười nhạo, không dám đến... Ta, ôi, dù sao thì khóc cũng không sợ chàng cười.”

“Ta... ta gả cho đại ca chàng. Ca ca chàng làm quan, có tiền đồ rồi, nào như chàng, cả ngày chỉ biết suy nghĩ đầu đầu.”

“Chàng...” Nàng ngẩng đầu, vừa lúc chạm đến ánh mắt Khương Tái Phùng, rồi lại xuyên qua hân, đi đến rất xa.

“Tiểu Thu, mấy năm nay, chàng sống có tốt không?”

Những đồ vật lúc sinh thời của hân hóa thành tro tàn, bay đầy trời.

Phía trước những món ăn hân thích nhất có đốt một nén nhang, đây là rượu và thức ăn mà chùng ấy năm qua, chùng ấy thời gian bị bỏ quên cho tới nay, không phải kính dâng cho mình Vô Chấn, mà là chuẩn bị riêng cho hân.

Một mình chứng cho việc hân vẫn được nhớ mong.

Hân nhìn đầy trời tro tàn, thiếu phụ đã đi khỏi. Vô Chấn đến bên cạnh hân, hỏi: “Đó là ai?”

Hân quay đầu lại, không khóc. “Nếu như ban đầu ta không chết, hiện tại nàng chính là thê tử của ta... Giờ đây, là chị dâu rồi.” Hân che mắt, cười: “Ha ha, ca ca ta quả là tệ, khó trách không dám đến thăm ta.”

Hắn che mặt, từ từ ngồi xổm xuống, không cười nữa.

Ngày đó Vô Chấp không hỏi hắn thêm điều gì, mà Khương Tái Phùng chỉ ngồi ở ven hồ đối mặt với thôn nhỏ, cứ thế nhìn, cứ thế nhìn.

Vô Chấp nhìn hắn, đáy lòng có chút tâm tình gì đó, y sờ sờ lồng ngực, đắn đo thật lâu, nghĩ thầm rằng đây không phải cô đơn, bởi vì y đã sớm nhìn thấu hết thấy, cho nên đây hẳn không phải cô đơn.

* thiếu phụ: phụ nữ trẻ đã có chồng từ 25-40 tuổi

* vọng tử thành long: hi vọng con có ngày thành đạt

8. Chương 8

Đệ bát chương

Ngày trước, thủy quỷ đã nói muốn bầu bạn cùng y, chống cự không nổi cô đơn, ra đi.

Y ở ngay bên cạnh đó, nơi cách hắn không xa, nhìn hắn dẫn người trẻ tuổi đến bên bờ, nhìn hắn kéo căng chân người đó, lôi người đó vào trong nước.

Thủy quỷ nọ ngoảnh đầu nhìn y, nhìn đôi mắt bình tĩnh xưa nay của y, có vẻ như hắn bị cái gì đó kích thích, hai mắt đỏ cả lên vì tức giận.

Hắn nói người bằng cái gì nhìn ta như vậy, người là thần, không phải quỷ, người làm sao hiểu.

Khi ta chết mới hơn hai mươi tuổi, người làm sao hiểu.

“Ta cũng chỉ là một mối, cho nên mới muốn đi thôi.” Thủy quỷ nọ nói với y như vậy.

Khương Tái Phùng không đi, hắn chán nản vài ngày, rồi lại như lúc thường, quần lấy y nói chuyện trời đất, buổi tối uống chút rượu, đánh ván cờ, cứ như thể mọi chuyện đều đã giống như trước đây.

Nhưng càng như vậy, cảm giác khác thường trong lòng Vô Chấp lại càng rõ ràng.

Càng ngày y càng thường xuyên nhớ lại chuyện quá khứ, nhớ tới bóng lưng ngồi trên tảng đá giữa hồ.

Ngày đó Khương Tái Phùng cười hì hì hỏi y: “Đại nhân, mấy ngày nay ngài có chuyện gì? Trông cứ sầu não không vui thế nào.”

Vô Chấp không đáp lời, ngón tay đặt lên quân cờ, nhẹ nhàng đi một bước, nói: “Tôi phiên người.”

Tay y còn chưa kịp rút về, đã bị Khương Tái Phùng dè lại trên bàn cờ.

Y ngược mắt trừng hắn: “Người làm cái gì? Định giở trò vô lại?”

Khương Tái Phùng lắc đầu, đôi mắt trong trẻo luôn chứa đựng chút nông nổi của người trẻ tuổi, nhưng càng nhiều hơn chính là thiện lương, ngây thơ, thuần túy, chính trực, trẻ con.

Hắn nhìn y, rất nghiêm túc rất nghiêm túc, giữa những thiện lương ngây thơ thuần túy chính trực trẻ con trong mắt, dường như còn mang theo chút hàm ý khẩn cầu tội nghiệp.

“Đại nhân, ngài tin tưởng ta không?”

Vô Chấp muốn rút tay ra, nhưng Khương Tái Phùng lại càng dùng sức dè nó xuống: “Đại nhân! Ta đã hứa với ngài sẽ không đi, ta không muốn hại người, ta không muốn dìm người đang sống sờ sờ đến chết đuối, không muốn để họ thay ta. Họ thay ta rồi, ai thay ngài? Ở bên cạnh ngài ta cảm thấy tốt lắm, ta thích ở bên cạnh ngài.”

“... Khương Tái Phùng, buông.”

“Đại nhân, ngài tin tưởng ta không? Ngài phải trả lời ta câu này!”

Hình ảnh nam nhân quay đầu lại cười với y ngày đó lại hiện lên rõ mồn một trong đầu, hắn nói ta là thủy quỷ nơi này, thủy quỷ Mãn Hoa hồ.

Đại nhân, từ nay về sau chính là ta cùng ngài, ngài cùng ta rồi.

Ký ức xa xôi ấy khiến tâm trạng y có phần nóng nảy, ngữ khí cũng không bình tĩnh nữa: “Ta tin tưởng người làm cái gì.”

“Đại nhân, ta, ta làm thủy quỷ cũng đã lâu, ta không làm thủy quỷ còn làm cái gì đây!”

Vô Chấp trừng hắn: “Chưa từng thấy ai tiện như ngươi, làm thủy quỷ cũng làm thành quen.”

“Ta còn thật sự quen rồi đây!”

Y dùng sức giật một cái, cuối cùng cũng rút được tay ra. “Chuyện đó không liên quan ta.”

Khương Tái Phùng mím môi, giẫm lên mặt đá nhào tới, ôm chầm lấy Vô Chấp. Vô Chấp cả kinh, không ngờ tới hắn sẽ làm ra chuyện vượt quá khuôn phép như thế, đang định dùng phép thuật ném hắn vào trong nước, chợt nghe Khương Tái Phùng rầu rĩ nói: “Đại nhân, ta chỉ là nhớ nhà thôi.”

Bàn tay sắp sửa thi pháp khựng lại, lòng Vô Chấp nặng trĩu nói không ra là cảm giác gì, y buông tay mặc cho hắn ôm.

Khương Tái Phùng tiếp tục nói: “Ta rất nhớ cha ta, rất nhớ mẹ ta, rất nhớ mấy ca ca ta, nhớ thanh mai trúc mã Tiểu Lạc của ta.” Hắn nói: “Nhưng cũng chỉ là nhớ mà thôi, tìm người thay ta đi rồi, lại trở về không được, dù cho đi rồi trở về, có thể thế nào đây?”

“Ngươi...”

“Ưm?” Khương Tái Phùng vội vã buông y ra, mắt đối mắt, kề vào rất gần mà nhìn y: “Đại nhân, ngài muốn nói cái gì?”

Khoảng cách gần như thế khiến Vô Chấp không được tự nhiên, y quay mặt đi giấu biểu cảm kỳ lạ: “Không gì cả.”

Khương Tái Phùng trợn to mắt, sốt ruột: “Sao ngài nói chuyện lại không nói cho hết chứ?”

“Đã bảo không có gì hết, ” tay y đặt lên trước ngực hắn, đẩy ra, “ngươi có thể đừng kề gần như vậy không, cút xa một chút.”

“Đại nhân, ngài thế nào ngoan tâm vậy chứ, ta đã nói đến bực này rồi, ngài chẳng an ủi ta lấy một câu, mà còn kêu ta cút!” Bằng vào nỗi không cam lòng nào đó, hắn càng thêm dùng sức ôm chặt lấy Vô Chấp.

Sắc mặt Vô Chấp rất khó coi, đẩy hắn đẩy càng mạnh: “Ngươi có phiền hay không a, đi đi, đi bắt một kẻ ít phiền toái đến bồi ta nhanh lên một chút.”

Mặt Khương Tái Phùng trông thật đáng thương: “Đại nhân ngài thật quá đáng, ngài không cảm thấy ta đáng thương lắm sao? Sao chẳng an ủi ta chút? Ai đại nhân ngài đừng đẩy, hai ta cũng không phải một nam một nữ làm cái gì nam nữ thụ thụ bất thân? Hai cái nam có gì để...”

Hắn nói một hồi, nhìn thấy nét mặt Vô Chấp có vài phần lúng túng, hình như vì rượu mà khuôn mặt luôn luôn lãnh đạm nọ đang ửng lên màu hồng nhàn nhạt.

Khương Tái Phùng chớp chớp mắt, kề sát vào một chút để nhìn: “Đại nhân, ngài...”

Vô Chấp nhìn mặt Khương Tái Phùng càng lúc càng gần, đôi mắt kia còn chậm chậm nhắm lại, miệng càng lúc càng gần, Vô Chấp quỳnh lên, niệm khẩu quyết, lập tức một tiếng “vụt” quét Khương Tái Phùng ra xa vài thước, rơi “bôm” xuống nước.

Tiếng thét của Khương Tái Phùng dần dần chìm vào trong nước.

An tĩnh rồi.

Vô Chấp dần lồng ngực bên trái xuống, dần dần hô hấp cũng bình thường trở lại.

Đồ thủy quỷ ngu xuẩn... sao không mang một kẻ biết an phận đến cho y nhanh một chút!

9. Chương 9

Đệ cửu chương

Ngày ấy, sau khi bị Vô Chấp ném vào nước và chìm thật lâu, có vẻ như Khương Tái Phùng đã được mở mang đầu óc.

Vô Chấp thấy hắn chìm dưới nước rất lâu không lên, hiếu kỳ mới đi lại chỗ mặt hồ ngó xuống một cái, thì thấy Khương Tái Phùng nhô đầu lên, mặt đầy hưng phấn nói rằng hình như mình hết sợ nước rồi, còn bơi một vòng tại chỗ cho y xem.

Vô Chấp không biết nên nói gì, mặc cho hắn bơi đi thôi.

Có thêm một việc để làm, Khương Tái Phùng vui vẻ lắm, mỗi ngày đều lòng vòng trong hồ nước, hơn nữa hắn rốt cuộc cũng phát hiện ra rằng quỷ thì không cần hô hấp, ở trong nước cũng ung dung tự tại như cá vậy, muốn xuống bao sâu thì xuống bấy sâu.

Bởi vậy hắn đã nhìn thấy đám xương trắng chôn vùi với bùn đất và thủy tảo đang chất đống thành tầng tầng lớp lớp, không biết cái hồ này đã mang đi bao nhiêu mạng người, và Vô Chấp đã nhìn bao nhiêu thủy quỷ đến đến đi đi.

Đến đến đi đi, chưa từng có một ai ở lại.

Cho nên mấy trăm năm sau, bên bờ hồ Mãn Hoa vẫn chỉ mình y lẻ loi chiếu bóng như thuở nào.

Hắn bơi ra khỏi mặt hồ, đi tới bên tảng đá mà Vô Chấp đang nằm chợp mắt.

Vô Chấp cảm giác được hắn tới gần, bèn mở mắt ra, vừa vặn chạm phải ánh mắt hắn. "... Làm gì đó?"

Khương Tái Phùng ghé người vào bên cạnh tảng đá, cười hì hì: "Đại nhân ngài đi trên mặt nước, thỉnh thoảng cũng nên hưởng thụ lạc thú bơi lội một phát chứ."

"Thủy quỷ mới đụng nước liền kêu oai oái lúc trước, có tư cách nói chuyện đó với ta?"

Khương Tái Phùng ưỡn ngực: "Xưa đâu bằng nay."

Vô Chấp cười khê một tiếng.

Khương Tái Phùng: "Bây giờ ta đã biết nhào lộn trong nước."

"Vậy có chuyện này người biết không? Ở trong nước vĩnh viễn đừng có ồn đến ta."

"... Làm không được."

Vô Chấp thở dài: "Người xem, quả nhiên kỹ năng dưới nước của người vẫn chưa tốt a, để ta huấn luyện người cho."

Nói xong trực tiếp dè đầu hắn nhấn vào trong nước, Khương Tái Phùng bị y nhận nước trở tay không kịp, vừa đụng tới nước lại quên băng mắt mình không cần hô hấp, kêu oai oái cả buổi mới nhớ ra rằng căn bản không có gì phải sợ, nắm ngược lấy tay Vô Chấp mà nổi lên.

Khương Tái Phùng nhìn y đầy chờ mong: "Đại nhân, xuống nước đi xuống nước đi?"

Vô Chấp thấy nhàm chán, định rút tay về: "Ta buồn ngủ rồi."

"Ngài là hồ thần sao có thể không động vào nước chứ!"

"... Người từng thấy hồ thần nào ngâm ở trong nước."

"Ta chỉ từng gặp mỗi một hồ thần là ngài."

“Được rồi buông ta ra, người thực là càng ngày càng không biết phép tắc.”

“Ôm cũng đã ôm rồi, nắm cái tay có gì đâu.” Khương Tái Phùng nhỏ giọng lầm bầm, tay vẫn không buông ra.

Vô Cháp trừng hấn.

Khương Tái Phùng dứt khoát ôm lấy tay y không tha: “Đại nhân sao ngài chẳng bao giờ thành toàn cho nguyện vọng nho nhỏ của ta hết vậy? Cuộc đời ta đâu còn cầu mong gì nữa, chỉ hi vọng khi biết bơi rồi có người cùng ta chia sẻ cái lạc thú nô đùa trong nước, ngay cả chuyện này ngài cũng không thành toàn ta!”

Vô Cháp đau đầu lắm: “Sao người cứ luôn thích quấy rầy ta hả?”

Khương Tái Phùng cười sao mà nịnh nọt: “Ta thích gần gũi đại nhân ngài đấy thôi.”

“... Xuống nước rồi người sẽ không làm phiền ta nữa?”

Khương Tái Phùng lập tức gạt đầu: “Sẽ không làm phiền người nữa!”

Vô Cháp và hấn nhìn nhau chốc lát, mới chậm rãi chống mặt đá ngồi dậy: “Người nhớ nói được thì làm được đấy.”

Y chậm rãi xuống nước, nước hồ xung quanh vừa tiếp xúc với thân thể y, lập tức lặn tẩn thành một vùng lam quang trong vắt. Mái tóc dài màu lam dập dờn trên mặt nước, lấp lánh thứ ánh sáng lạ thường, có chút tóc ướt dán trên da thịt y, Khương Tái Phùng nhìn mà sưng sờ nổi tiếp sưng sờ.

Vô Cháp nhìn hấn bất đắc dĩ: “Được rồi chứ?”

Khương Tái Phùng ngây ngốc nói: “Ta đột nhiên nghĩ đến, sao không thấy đại nhân ngài tắm rửa.”

“... Hồ thần không cần tắm rửa, tự nhiên sạch rồi, so với ngũ thủy quý các người thì sạch sẽ nhiều lắm.”

Khương Tái Phùng tận lực làm cho chính mình trông có vẻ thành thật: “Ta cảm thấy... tắm một phát vẫn tốt hơn.”

“Sao người không hỏi người có cần tắm hay không?”

Khương Tái Phùng gạt đầu cái rụp: “Đại nhân ngài nói rất đúng, vậy chúng ta cùng nhau tắm?”

Dường như Vô Cháp đã nhìn ra chút tâm tư khác lạ dưới đáy mắt hấn, híp mắt, định đứng lên khỏi mặt nước. Khương Tái Phùng bèn vội vàng kéo y: “Ai ai ai đại nhân ngài đợi đã.”

“Làm cái gì?”

“Trong nước... trong nước thoải mái mà, ở thêm một lát.” Hấn kéo cánh tay đang vịn bên bờ của Vô Cháp ra, rồi cứ thế vòng tay qua eo Vô Cháp một cách tự nhiên: “Ta đỡ ngài.”

Vô Cháp thở dài: “Chẳng phải người đã nói ta xuống nước rồi người sẽ không làm phiền ta nữa?”

Khương Tái Phùng rất kinh ngạc: “Ta từng nói như vậy?”

Vô Cháp hỏa lớn: “Người nuốt lời? Người người... đến tột cùng khí khái người đọc sách của người để ở nơi nào?”

“... Đại nhân, thời gian lâu như thế rồi, lẽ nào ngài đã từng nhìn thấy khí khái người đọc sách trên người ta?”

“... Ta thực sự mặc xác người!”

“Ngài không để ý tới ta ta nên làm sao đây a?” Có thủy quỷ nào đó mặt đầy đau khổ.

Vô Cháp bực mình đẩy hấn: “Buông ta ra.” Khương Tái Phùng liều chết không buông, Vô Cháp đẩy hấn đẩy một rã, đành phải mặc cho hấn ôm: “Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

Khương Tái Phùng ôm y thật chặt, cảm nhận được cơ thể hai người đang kề cận, nhưng không cảm nhận được thân nhiệt của hai người. Tất cả nhiệt độ chỉ có sự lạnh lẽo của nước hồ.

Thế là hân ôm Vô Cháp càng chặt hơn: “Chỉ là gần đây ta cảm thấy, có người để ôm là một chuyện rất tốt. Hai người chúng ta ở chỗ này, dù là cô đơn, trống vắng, đều có thể ôm đối phương, đây chẳng phải là một chuyện đáng để vui vẻ hay sao?”

“... Vậy sao?” Vô Cháp trả lời bằng giọng mệt mỏi.

“Đúng vậy!” Khương Tái Phùng dùng sức gạt đầu: “Người mà ta gặp gỡ chính là ngài, ta thực sự vui lắm.”

“Có gì mà vui.”

Khương Tái Phùng lùi lại một chút, hai mắt nhìn nhau, khoảng cách rất gần rất gần: “Đại nhân, chính ngài cũng không phát hiện đúng không? Tuy rằng ngài tự cảm thấy bản thân nói chuyện rất nặng lời, còn lấy đó làm vui, thế nhưng căn bản chính là miệng dao găm tâm đầu hũ, ta biết ngài thông cảm ta tuổi còn trẻ đã chết, rất nhiều khi đều nhường ta, ta đều biết cả.”

Vô Cháp nhìn hân mà bất đắc dĩ: “Vậy người còn không biết ơn trong lòng, bớt đến quấy rầy ta.”

“Hắc hắc, ta biết ơn trong lòng, chỉ là...”

“Chỉ là?”

Y ung dung chờ câu trả lời của hân, ai ngờ đầu Khương Tái Phùng mỉm cười xong, cư nhiên nhanh như cắt hôn vào khóe môi y một cái.

Vô Cháp ngây ngẩn cả người, Khương Tái Phùng đứng đó đầy mặt e lệ.

“Ta... ta đã muốn thử làm vậy một lần từ lâu...”

Cuối cùng Vô Cháp cũng hồi thần, thẹn quá thành giận, y niệm phép, liều mạng nhận hân vào trong nước.

Sau đó Vô Cháp hạ lệnh cấm cho Khương Tái Phùng, nói nếu hân lại động vào y, thì cứ vĩnh viễn ở lại dưới hồ đừng mong đi lên.

Khương Tái Phùng vô hạn cảm khái, nhưng cũng chỉ có thể hồi tưởng lại cảm giác da thịt tiếp xúc ngắn ngủi ấy trong đầu mà thôi, coi như là một hồi ức đẹp để và ngọt ngào vậy.

10. Chương 10

Đệ thập chương

Khương Tái Phùng nằm sấp bên hồ, nhìn thấy từ phía thôn nhỏ có người đang chậm rãi đi lại đây.

Đó là một bà lão, tóc hoa râm, da vừa khô vừa nhăn, đôi mắt hí hí sụp xuống, dáng đi loạng choạng, trên tay có xách một cái giỏ trúc.

Hân nhìn bà lão đi tới trước mắt, lấy té phẩm ra cúng bái. Khương Tái Phùng lặng người nhìn bà, hồi lâu mới cười lên: “Cha, đây chẳng phải là “tiểu cô nương” hay sao? Quả thực là...” Hân cười rồi thở dài: “Quả thực đã rất lâu không gặp rồi.”

Người đến té bái luân phiên thay đổi, đã lâu lắm hân không nhìn thấy tiểu cô nương luôn bị hân dọa sợ cho cả người phát run trước đây nữa rồi.

Gió thổi qua, dường như hân lại về tới năm đó, những ngày hân nằm bên hồ chọc ghẹo tiểu cô nương, thấy nàng ngó quanh quất bởi vì không khí xung quanh tự dưng lạnh toát, tâm tình liền tốt vô cùng.

Hay là thời gian sau khi nàng gả làm vợ người ta, đôi mắt sáng sủa kia cười híp lại, nhìn mặt hồ đầy ôn nhu hoài niệm.

Chỉ là năm tháng như thoi đưa, tiểu cô nương ngày nào sớm đã không còn là tiểu cô nương nữa rồi.

Bà lão té bái hồ thần xong, cuối cùng lấy ra vài món ăn đơn giản từ đáy giỏ, đốt một cây nhang khác.

“Khương công tử...”

Tiếng gọi này của bà khiến cho đáy lòng Khương Tái Phùng run lên.

Bà nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục nói: “Kỳ thực, ta không biết ngài có còn ở nơi này hay không, chẳng hay ngài có còn nhớ hơn năm mươi năm trước, tiểu nha đầu nhất gan ngày ấy.”

Bà nói: “Ca ca ta... cũng là ngã vào trong hồ này mà chết, huynh ấy là một người lương thiện, sau khi bị ngã xuống hồ, có đến mấy năm Mãn Hoa hồ không xảy ra chuyện chết đuối nữa... Nhưng rồi sau đó...”

Trong đầu Khương Tái Phùng mơ mơ màng màng nhớ tới cái người trẻ tuổi nhu nhược yếu đuối ấy, đó dường như đã là chuyện rất lâu trước đây rồi.

“Khương công tử, ngài là một người từ bi tốt bụng, đã rất lâu rất lâu Mãn Hoa hồ không còn xảy ra chuyện đáng sợ đó nữa, nhưng ta hiểu đối với ngài mà nói đó lại là một việc rất rất không công bằng. Ta nghĩ rồi, mấy chục năm trôi qua, ngài dù có chết cũng phải chết cho rõ ràng.”

“Mấy chục năm trước, người nhà ngài đến trong thôn tìm ngài, họ đến rất nhiều lần, người trong thôn không muốn vạch áo cho người xem lưng, nhưng chung quy giấy không thể gói được lửa, họ biết được chân tướng. Năm ấy ta đưa vị phu nhân nọ tới Mãn Hoa hồ, sau đó bèn len lén nấp ở một bên, quan sát chuyện xảy ra. Ta nhìn thấy phu nhân ấy khóc, ta nhìn thấy người nhà ngài nhớ mong ngài, cũng giống như năm đó ta nhớ mong ca ca ta vậy.”

Cả vùng trời tro tàn ấy giờ đây hãy còn đang trước mắt, chầm chậm tung bay giữa không trung.

Khi đó bà đứng ở xa xa, nhìn tro tàn chậm rãi bay rồi rơi xuống, chứa đầy bi thương của nỗi tuyệt vọng không trọn vẹn.

Hình ảnh của mấy chục năm trước, bao nhiêu năm rồi vẫn luôn xuất hiện trong giấc mộng nửa đêm, chưa từng biến mất.

Bà quên không được nỗi đau xót trong lòng ngày đó, quên không được dòng lệ chảy không bao giờ cạn của vị phu nhân nọ.

Quên không được cái chết của con người tha hương này.

“Ta đã từng... ta cũng không biết đó có phải là ta nằm mơ hay không, ” bà cười: “nhưng mãi cho đến bây giờ ta cũng không thể quên. Có một lần, ta đi tới bên bờ Mãn Hoa, gió thổi qua, đột nhiên ta nhìn thấy có người ngồi giữa hồ, một vị công tử rất mực văn nhã, ta thầm nghĩ, chắc hẳn đó chính là Khương công tử rồi. Điều kì lạ chính là từ đó về sau, dường như ta có thể mơ hồ cảm giác được công tử đang nói chuyện với ta.”

“Ban đầu ta cho rằng ngài muốn hại ta, muốn kéo ta xuống nước, một mực rất sợ hãi, rồi dần dần, dường như ta có thể cảm giác được công tử chỉ là muốn cùng ta trò chuyện, không biết thế nào, ta có thể cảm giác được, ngài thật sự là một người rất dịu dàng.”

Bà ngẩng mặt, trong nháy mắt, khuôn mặt già nua cứ như được bao phủ bằng dáng vẻ của tiểu cô nương năm nào, giọng chứa đầy tiếc nuối và hoài niệm: “Ta vẫn luôn nghĩ, nếu như ta có thể nghe được ngài đang nói gì với ta thì tốt rồi... Nếu như ta có thể cùng ngài trò chuyện, nếu như, ta có thể một lần gặp lại, vị công tử dịu dàng tốt bụng trên mặt hồ ấy.”

“Người tốt như vậy, không nên chết trẻ a.”

“Cho nên ta từng nghĩ, ” bà nói chậm rãi, âm thanh tựa như tiếng lá khô trong gió thu, “nợ ngài nhiều nhất, là nhà chúng ta, ta không muốn để phần tội ấy lại cho con cháu đời sau tiếp tục gánh chịu. Ta cũng đã thành một bà già rồi, sống cũng không được bao lâu, chỉ ít... trước khi chết, muốn chết một cách an lòng, chết không phụ lương tâm. Tội của ca ca, hãy để mọi người ta đến trả thay huynh ấy đi.”

Bà chầm chậm đứng dậy, đưa chân toan bước vào trong nước.

Khương Tái Phùng cả kinh, muốn đẩy bà lão ra, nhưng không chạm được vào bà. Hắn quỳnh lên, ngoảnh đầu nhìn phía Vô Chấp, thấy y đang thản nhiên nhìn bên này, một chút động đậy cũng không có.

“Đại nhân! Ngài có thể ngăn cản nàng chứ? Đại nhân!”

Vô Cháp đăm đăm nhìn lại hấn.

“Đại nhân!”

Vô Cháp thở dài: “Đây không phải chuyện mà ta có thể can thiệp. Huống hồ, đây chính là cơ hội cho người rời khỏi.”

“Nhưng ta không muốn nàng làm vậy a!”

Thấy y không đáp, Khương Tái Phùng bị y làm cho tức giận đến giậm chân liên tục, rồi lại ngoảnh đầu muốn ngăn lại bà lão đang run run bước xuống.

“Đừng như vậy!”

Bà lão nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cả người thình lình rơi xuống.

Hấn nhìn bà già dựa ngay trước mắt mình, há miệng cầu sinh trong vô thức, thời gian phút chốc ngược về rất nhiều năm trước, hấn trượt chân rơi xuống hồ, nổi thống khổ trước khi chết, nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng khi cầu cứu mà không một ai nghe thấy.

Cả người hấn đều đang phát run.

“Đại nhân !”

Vô Cháp nhắm mắt lại.

Đột nhiên một đám người xuất hiện ở đằng xa, hò hét lao nhao chạy tới đây, ba chân bốn cẳng cứu bà lão lên.

Trong đó có một nam nhân đỏ mắt kêu lên thê lương: “Mẹ! Mẹ không sao chứ? Sao mẹ lại làm vậy?”

Cách đó không xa, có một tiểu cô nương đang đứng lóng ngóng chân tay, Khương Tái Phùng biết nàng, nàng là tiểu nha đầu phụ trách đến hồ tế tự gần đây. Có lẽ là nàng đi báo tin.

Họ tới sớm, bà lão còn cứu được, đám nam nhân trong thôn lập tức bế bà lão về, bờ hồ lại trở về với tĩnh lặng.

Khương Tái Phùng vẫn không ngừng run rẩy. Hấn ghì chặt tay mình lại, nhưng ghì không được sợ hãi trong lòng.

Bà nói rằng, vị công tử ấy, là một người tử tế.

Người tử tế như vậy, chỉ mong hấn có thể sớm ngày giải thoát, sớm ngày rời khỏi nơi trói buộc này.

Mong ông trời thương xót cho con người đáng thương ấy.

Nam nhân thanh tú xinh đẹp, trên khuôn mặt nhã nhặn anh tuấn, có nụ cười dịu dàng.

Công tử ấy luôn nói chuyện với bà, tiếc rằng bà nghe không được chàng ta nói với mình những gì.

Bà nghĩ, nếu như một ngày kia, có thể nghe thấy giọng nói ấy thì tốt biết bao nhiêu.

Một ngày kia, gặp lại con người tha hương đáng thương đã thể thân cho ca ca bà năm nào.

Khương Tái Phùng bắt đầu nhớ lại, cô nương đã lẩm nhẩm cầu khẩn cho hấn bên hồ.

Mấy chục năm, tiểu cô nương chưa từng nói qua một câu, nhưng luôn luôn lo lắng cho hấn, xót thương cho hấn.

“Làm gì?”

Khương Tái Phùng ngồi vào bên cạnh y, vai dựa vào vai. Vô Cháp nhú mày, nhích ra một chút, Khương Tái Phùng lại quay đầu, mắt nhìn thẳng mắt y, mặt sát đến rất gần.

“Khi ta chết đuối, ngươi cũng ở một bên nhìn nhĩ?”

Vô Cháp ngẩng ra, Khương Tái Phùng tiếp tục bình thản nói: “Như hôm nay vậy, đứng ở một bên nhìn người chết đi.”

“...” Không hiểu sao, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của hắn, đáy lòng Vô Cháp lại dâng lên cảm giác phiền muộn mơ hồ. Y nheo mắt: “Chất vấn ta chăng?”

“Không phải, chỉ là ta cảm thấy, phải chăng ngươi đã quá quen với loại chuyện này rồi.” Khương Tái Phùng cười lên, cười mấy tiếng, rồi lại thấy hụt hẫng: “Ồ một bên nhìn người hại người, sau đó một người đi rồi một người tới, sau đó lại đi một người... Ngươi đã sớm quen với loại chuyện này. Cho nên vô luận ta ở đây bao lâu, đã nói với ngươi những lời gì, có bao nhiêu thật lòng muốn bầu bạn cùng ngươi, kết quả đối với ngươi mà nói, đều chỉ là mây bay trước mắt, chỉ là một kẻ sớm muộn sẽ đi. Có phải hay không?”

“Nếu như hôm nay, nàng thực sự chết, thay ta trở thành thủy quỷ, kế tiếp, cũng sẽ có một người thay thế nàng, một người lại một người, một năm lại một năm nữa, chung quy có một ngày nào đó, khoảng thời gian mấy chục năm nay, sớm muộn cũng sẽ dần dần bị quên lãng, mà có lẽ ngươi vốn cũng không định nhớ.”

Vô Cháp nhìn về một bên, nhẹ nhàng nói: “Ta không có khả năng nhớ kỹ mỗi một việc.”

“Những lời ta từng nói, đều là chân tâm. Nếu như hôm nay ta thực sự đi rồi, liệu ngươi có thể nào nhớ kỹ ta đã từng nói với ngươi rằng, chúng ta hãy làm hồ thần và thủy quỷ bên bờ Mãn Hoa hồ, vĩnh viễn viễn viễn?”

“Vô Cháp, ngươi sẽ nhớ chứ?”

Khương Tái Phùng nhìn y chăm chú, Vô Cháp rũ hàng mi, bị hắn nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, đột nhiên Khương Tái Phùng nghiêng người, đôi môi nhẹ nhàng phớt qua môi y.

Y mở to mắt nhìn Khương Tái Phùng.

Khương Tái Phùng muốn cười, nhưng không nén được bi thương.

“Chuyện như vậy, ngươi sẽ nhớ kỹ sao?”

Hay rồi cũng như mỗi một thủy quỷ mà ngươi đã lãng quên, đến một ngày nào đó, sẽ quên đi ta.

11. Chương 11

Đệ thập nhất chương

Dẫu rằng Khương Tái Phùng vẫn như thường khi, qua hai ngày lại khôi phục thái độ ban đầu, nhưng chuyện ấy tựa như có hòn đá ném vào trong hồ, cho dù gợn sóng đã lặng yên, thì hòn đá vẫn ở trong nước, thỉnh thoảng khiến cho Vô Cháp phiền lòng đến luống cuống.

Không biết là bao lâu sau đó, một ngày nọ, có người đến hồ Mãn Hoa.

Khương Tái Phùng nổi ở trong nước chơi, Vô Cháp thì ngồi ngây ngẩn trên tảng đá, đột nhiên y hồi thần, ngẩng đầu nhìn phía chân trời, một cảm giác quen thuộc kéo đến, khiến y không thể không ngồi dậy.

Đường chân trời rực lên ánh sáng tím, sau đó một hàng thiên binh thiên tướng chậm rãi hạ xuống, đi đầu là một nam nhân mặc hoa phục màu tím.

Khuôn mặt nam nhân xinh đẹp trắng ngần tựa tuyết, khí chất lãnh đạm cao ngạo, như thể bất luận kẻ nào cũng không lọt vào được mắt hắn.

Vô Cháp nhìn trường cảnh trước mắt mà sửng sốt: “Sao ngươi lại đến đây?”

Hà Dực vung tay lên, một loạt binh tướng lập tức lùi ra xa. Hắn khép tay áo lại, lộ ra một nụ cười không dễ thấy: “Bạn cũ lâu ngày gặp lại, thái độ ngươi như vậy đấy hả?”

Y chau mày, dẫn Hà Dực đi tới bên tảng đá ngồi xuống: “Ta đây cũng không có gì chiêu đãi.”

“Ta chẳng chờ mong ở cái nơi quỷ quái này người có thể có cái gì để mà chiêu đãi ta, ” hần vừa oán trách, khí chất lạnh lùng ban nãy chẳng biết đã bay xa mấy nghìn dặm. Hần nhìn quanh bốn phía để rồi nhìn mặt một cách cường điệu: “Cái chỗ quỷ quái này mà người cũng ở được.”

Vô Cháp lật tay, hai chén rượu đầy từ đâu xuất hiện. “Người đến đây làm gì?”

Hà Dự nháy mắt với y: “Cứu người.”

“... Ý gì đây?”

“Ôi xem người kìa! Ta ở thiên giới bốn ba khắp nơi vì người, chỉ để giúp người trở về! Khó khăn lắm gần đây ngọc đế mới nới tay, chỉ cần người theo ta trở về một chuyến, cho lão nhân gia nhìn mặt một hồi, người biểu hiện tốt một chút, ngoan ngoãn một chút, hối cải một chút, ta thấy người lần này nhất định có thể trở về!”

Vô Cháp sững sốt.

Hà Dự nhìn về mặt y như vậy, trong bụng cảm thấy khả nghi: “Người phản ứng kiểu gì đây? Không vui?”

“Không phải... Chỉ là, kỳ thực ta sống ở đây cũng không tệ.”

“Nơi quỷ quái này có thể sống không tệ?” Hà Dự tức giận thay cho y. “Ta nói cho người, vì chuyện người, ta cùng một đám lão hữu đều đã hao không ít tâm rồi, thật không dễ dàng việc này mới có chút chuyển cơ, người đừng có làm bừa đấy nhé! Ta không mang người trở lại là không được! Một thần tiên cao quý sinh ra ở thiên đình, lưu lạc nhân gian làm cái hồ thần con con còn ra thể thống gì!”

Trên mặt nước có chút động tĩnh, Hà Dự quay đầu, nhìn thấy Khương Tái Phùng đang ló đầu nhìn về bên này với vẻ hiếu kỳ.

“... Thủy quỷ?”

Vô Cháp bắt đầu dĩ gậy đầu.

“Ta có nghe nói, đã rất lâu Mãn Hoa hồ không có chuyện thay thế thủy quỷ, hần chính là thủy quỷ không hại người đó à?”

“... Là hần không sai.”

Đáy mắt Hà Dự lách qua tia sáng khác thường: “Ta xem việc này thực sự có thể thành. Những thần tiên trên trời đều e ngại sau khi người trở lại rồi, sẽ đến phiên ai tới giữ nơi này, người xem, thủy quỷ nọ không bắt người, có một tấm lòng lương thiện, dùng điểm này thuyết phục ngọc đế, cho hần thành tiên, từ thủy quỷ thăng làm hồ thần, chẳng phải là một chuyện tốt đẹp hay sao?”

Ngay tức khắc bàn tay Vô Cháp đập lên mặt đá một cái, cả giận nói: “Hồ đồ! Chính là một tên thủy quỷ hèn mọn, có thể nào thăng cấp làm tiên?”

“Người xem thổ địa nơi này chẳng phải cũng là người chết thăng lên hay sao, hồ thần sao lại không được?”

“Thổ địa là do người lương thiện sinh tiền tích thiện lên làm, thủy quỷ có thể nào đánh đồng?”

“Chỉ riêng việc hần không hại người, tình nguyện làm thủy quỷ thôi cũng đủ rồi! Ta mặc kệ, việc này ta sẽ bấm lên trên, ày, đối với thủy quỷ nọ mà nói đó cũng là một chuyện tốt a, người có thể nào đoạn tuyệt tiền đồ tốt đẹp của người ta?”

“Ta không đồng ý người làm việc này.”

“Ta thế nhưng một lòng đều vì cứu người!” Hần đứng dậy: “Khỏi cần nói thêm nữa, người xem người kìa, một thân tu vi đều bị tước đi, chỉ có thể chịu nhốt ở trong hồ này còn nói gì? Nếu người trở lại, những sức mạnh ngày xưa đều sẽ trả lại cho người, người có thể làm một thần tiên tự do tự tại ở thiên đình như trước, tốt hơn ở đây nhiều, ta đều là nghĩ cho người!”

Mắt Vô Cháp khê mở: “... Chậm đã. Tất cả đều sẽ trả cho ta?”

Hà Dự thấy y có vẻ động lòng rồi, lập tức nói: “Đó là đương nhiên!”

Vô Chấp rũ mắt, gật đầu.

“Để ta suy nghĩ thêm.”

Ngày đó họ nói những gì, Khương Tái Phùng nghe được cũng không rõ ràng lắm, mà Vô Chấp cũng không có ý nhắc đến. Y đã không đề cập tới, Khương Tái Phùng cũng không tiện hỏi.

Thời gian một ngày hai ngày trôi qua, chuyện ngày đó cũng như con thuyền qua nước không để lại vết tích.

Lạc thú gần đây của Khương Tái Phùng chính là lặn xuống nước vớt một vài thứ lên. Có vô số thi cốt chìm trong hồ Mãn Hoa, một vài bộ xương còn mang theo dăm ba vật nhỏ trên người, hẩn tâm huyết dâng trào, bèn nhặt mấy cái lên cho Vô Chấp xem. Hẩn rất là thích nhìn Vô Chấp nhíu mày mỗi khi trông thấy một đồ vật nào đó, biểu tình như nhớ tới cái gì mà lại nghĩ không ra, đương nhiên, vẫn thường là Vô Chấp nhìn hẩn vớt đồ lên mà chẳng có biểu tình gì.

Hẩn từng nhặt được ngọc bội, cây quạt nát bướm chỉ còn mỗi cán, dây chuyền, bội kiếm... Có một ngày nọ, giữa đồng xương trắng hẩn nhìn thấy một cái túi nhỏ rách như xơ mướp, trên túi có một sợi dây màu đỏ cơ hồ sắp đứt, nó đang trôi theo dòng nước. Hẩn mở to mắt, trầm mình xuống mò lên.

Đó là một cái túi nhỏ được may bằng vải bố, ở góc chưa bị nát, hẩn nhìn thấy một chữ “Thu” không trọn vẹn.

Hẩn nắm vào lòng bàn tay, nhớ lại đây là vật mà trước khi đi mẹ muốn hẩn mang theo người, nói là bùa hộ mệnh, mang ở trên người sẽ có thể bình an.

Bởi vì là nhận được khi sắp sửa đi, cho nên cũng không quá lưu tâm đối với vật này, nhiều năm trôi qua, hẩn đã quên mất nó.

Khương Tái Phùng nổi lên mặt nước. Ban đêm, nước hồ Mãn Hoa cũng lạnh lẽo như thân nhiệt của hẩn vậy.

Hẩn lau khuôn mặt đầy nước, nhìn thấy Vô Chấp ngồi ở bên bờ, một chân gập lại, một chân thả vào trong nước, mắt cá chân trắng nõn như ẩn như hiện trong màu nước.

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, hàng mi ướt ánh trắng, con ngươi trong suốt như thể một hồ thanh thủy. Hẩn đã bao lần nghĩ rằng đó quả thực không phải linh khí và tướng mạo nhân gian sẽ có, làm sao ban đầu hẩn lại gốc đến thế chứ, nhận lầm Vô Chấp thành thủy quỷ?

Cánh tay chèo mặt nước, hẩn bơi tới bên bờ, Vô Chấp thấy hẩn lội tới, vẫn cứ nhìn trên trời, chỉ hỏi bằng quơ một câu: “Lần này lại mò được cái gì rồi?”

Khương Tái Phùng lập tức giơ tay lên cao. Vô Chấp cúi đầu, nhìn thấy bùa hộ mệnh nằm trong lòng bàn tay hẩn, cũng trông thấy chữ Thu ở bên góc.

“Của người?”

Khương Tái Phùng gật mạnh đầu, lộ ra một nụ cười ngốc nghếch: “Mẹ cho ta đấy!”

Vô Chấp cười hẩn: “Đứa con bất hiếu, mẹ người đưa cho người, hiện tại mới nghĩ tới?”

Khương Tái Phùng rút tay về, vuốt vuốt cái túi rách nọ một cách trân quý: “Sau này ta sẽ không quên nữa.”

Vô Chấp bật cười: “Ta chỉ nói đùa thôi, không ngờ người còn thật sự quên mất.”

“Đại nhân, hôm nay tâm tình người rất tốt?”

Vô Chấp lại ngẩng đầu nhìn trăng lần nữa: “Trung Thu.”

Đã rất lâu Khương Tái Phùng không nghe thấy từ Trung Thu, lúc này ngẩng đầu, mới phát hiện vầng trăng đang treo cao giữa bầu trời quả thật tròn vành vạnh.

Hẩn hưng phấn hỏi Vô Chấp: “Đại nhân, người có từng gặp Hằng Nga chưa? Hằng Nga xinh đẹp chứ?”

“Ừm... chắc là xinh đẹp.”

Khuôn mặt Khương Tái Phùng đầy ước ao: “Thật tuyệt, ta cũng muốn nhìn một chút.”

Vô Cháp cúi đầu, mỉm cười nhìn hắn: “Nếu như ngươi trở thành thần tiên sẽ có cơ hội nhìn thấy, ngươi muốn thành tiên không?”

“A? Thành tiên có cái gì hay? Còn chẳng phải chỉ có thể bước ra Mãn Hoa hồ năm bước?”

Vô Cháp liếc hắn: “Lá gan ngươi càng lúc càng lớn đấy.”

“Không không không, kích cỡ gan ta là phổ thông thôi.” Tay hắn mô phỏng hình dạng: “Hắn là như vậy đi?” Kỳ thực hắn cũng chưa từng nhìn thấy lá gan, nhưng gan heo thì từng thấy.

Vô Cháp cũng mô phỏng kích thước: “Còn nhỏ ngọc chắc lớn như vậy.”

“... Đó chắc là heo quá?”

Vô Cháp nhìn hắn đầy thương hại, thở dài: “Đã bảo ngươi là một phạm nhân dung tục mà.”

Khương Tái Phùng cười: “Không phải thủy quỷ dễ tiện rồi?”

“Dung tục mà lại dễ tiện.”

“...”

Im lặng chốc lát, Khương Tái Phùng kiên nhẫn truy vấn: “Vậy Ngô Cương thì sao?”

“Ừm, chắc lớn cỡ này.” Y mô phỏng kích thước.

“... Đại nhân, thực sự ngươi có đang dụng tâm suy nghĩ câu hỏi của ta không vậy?”

“Không có.”

“Ngươi quả thực rất thẳng tính đấy!”

Vô Cháp lật tay một cái, chén rượu và bình rượu chậm chậm hạ xuống. Y vỗ vỗ trên bờ: “Lên đi.”

Khương Tái Phùng lập tức xoay người lên bờ, vui vẻ nâng chén: “Nhớ tới Trung Thu liền nghĩ tới Hằng Nga.”

“Kỳ thực, Trung Thu còn có một thứ khác nữa.”

“Cái gì?”

Y khẽ nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Đoàn viên.”

Khương Tái Phùng ngậy ra, sau đó cười lên: “Ừ, đúng.”

“Ừm.”

Hai chân hắn lắc lắc trong nước: “Hai chúng ta thế này coi như là đoàn viên rồi.”

“Mỗi hai mà cũng là đoàn viên?”

“Đương nhiên rồi, chỉ cần ở lại gần nhau, chẳng phải là đoàn viên hay sao?”

Vô Cháp nhướng mày, chốc lát mới nhỏ giọng cười lên: “Ồ, vậy sao.”

“Đại nhân, cái này, ” hắn lấy bùa hộ mệnh ra, đặt vào tay Vô Cháp: “cái này cho ngươi.”

“Cho ta làm chi?”

“Nhìn nó nhớ tới ta.”

“... Rốt cuộc ngươi hạ quyết tâm sẽ đi rồi?”

“Không phải, ” Khương Tái Phùng quay đầu nhìn y, cười híp hai mắt: “chỉ là ta cảm thấy, dường như một ngày nào đó ngươi sẽ đi.”

12. Chương 12

Đệ thập nhị chương

Ngày nào đó đến không hề muộn.

Ngày nào đó, cười lên ánh trắng, có thiên binh thiên tướng xếp thành hàng đáp xuống từ không trung, cung nghênh Vô Chấp về thiên đình.

Vô Chấp ngoảnh đầu nhìn về phía Khương Tái Phùng, Khương Tái Phùng cười với y, hỏi: “Ta có xem như là thủy quỷ ở cùng người lâu nhất không?”

Nhìn nụ cười bình thản của hắn, Vô Chấp không nhịn được nói rằng: “Qua một thời gian ta sẽ trở lại.”

Khương Tái Phùng lắc lắc đầu: “Đại nhân, ta vẫn luôn suy nghĩ, trong thời gian mấy trăm năm, một mình người đứng bên hồ nhìn các thủy quỷ đến đến đi đi, có cô đơn hay không?”

Người kia nói, ta sẽ ở lại, nhưng vẫn đi.

Năm đó Vô Chấp thản nhiên bảo rằng: “Có lẽ bởi vì bọn họ đều có lựa chọn của mình.”

Khương Tái Phùng nghĩ, nếu như có lựa chọn, Vô Chấp cũng không muốn ở lại hồ này, làm một hồ thần không thể đi bất cứ đâu, chỉ có thể nhìn thủy quỷ quanh mình đến đến đi đi.

Cho nên Vô Chấp mới muốn bọn họ đi, muốn bọn họ rời khỏi sớm một chút, bởi vì trong lòng y cảm thấy mọi chuyện rồi sẽ là như vậy, một ngày nào đó, bọn họ đều sẽ lựa chọn ra đi.

Đã vậy thì, đi sớm và đi muộn, chung quy có gì khác biệt đâu?

“Quá khứ người tiền bọn họ, ” Khương Tái Phùng nói: “lần này ta tiền người. Đại nhân, ta là người cùng người lâu nhất phải không?”

“... Ta không nhớ rõ.”

“Nhất định phải. Như vậy, người nhất định phải nhớ kỹ ta. Nhớ... bên Mãn Hoa hồ, có một thủy quỷ mỗi ngày làm phiên người. Hắn tên Khương Thu.”

Vô Chấp nhìn hắn, thật lâu mới nói: “Ngày đó ta cùng Hà Dự nói chuyện, người nghe được?”

“Nghe chút chút, không phải toàn bộ. Nhưng cho dù không nghe thấy, ta cũng có dự cảm như vậy.”

Vô Chấp giễu hần: “Vậy thì dự cảm của người cũng là không toàn bộ.”

Vô Chấp đi rồi, Khương Tái Phùng ngồi ở bên hồ, nhìn thân ảnh Vô Chấp toát ra ánh sáng màu xanh nhạt bay lên không trung, sau đó một đạo lam quang lóe lên, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn đá đá nước, nhìn hồ Mãn Hoa đột nhiên trở nên quá yên tĩnh, đột nhiên cảm thấy tiền biệt quả thực là một chuyện rất cô đơn, rất cô đơn.

Thế rồi từ ngày đó bắt đầu, bên hồ Mãn Hoa cũng chỉ còn lại một mình thủy quỷ.

Có đôi khi hắn sẽ hát vang với rượu, có đôi khi nâng chén rượu nhìn trước mặt, cười nói đại nhân, người đừng cứ luôn xụ mặt nữa, làm người phải thường xuyên tươi cười, cuộc sống mới thú vị.

Nhưng phần lớn thời gian thì hắn cứ lẳng lặng ngồi ở bên hồ, nhìn viễn phương đến xuất thần. Trước đây hắn thường phê bình cái thái độ này của Vô Chấp nhất, nhưng mà giờ đây, hắn lại dần dần hiểu được chút chút, đó là thói quen của một người lẻ loi đã lâu. Bởi vì hắn cũng vậy, dần dần càng ngày càng quen với sự cô đơn hơn.

Hình như việc thăng cấp Khương Tái Phùng thành tiên không có động tĩnh gì, cũng không có hồ thần mới đến đây, vậy nên chỉ có mình hắn cùng với hồ Mãn Hoa sớm chiều làm bạn.

Ngay khi hần dần dần tìm ra phương thức sinh hoạt một mình thì có một vị Thổ Địa Công mới đến thôn. Trong quá khứ, khu vực thôn Tú Đào bởi vì dựa núi, có sơn thần lại có hồ thần, trước nay không được cất cử thổ địa, nhưng mà hiện tại vị trí hồ thần đã trống, nên mới bố trí một thổ địa mới đến đây.

Đây là những lời mà ông lão thấp bé đã nói khi qua đây tìm Khương Tái Phùng chuyện phiếm.

Tiểu thổ địa kể rằng nơi mà lão canh giữ ngày xưa không phải khu vực thôn Tú Đào, chẳng qua giữa các thổ thần thì tin tức bốn phương đều thông suốt, cũng từng nghe nói hồ Mãn Hoa có một thủy quỷ một mực không chịu đi, vốn đã muốn đến nhìn xem, giờ được phái đến đây đúng là vừa hay, mới nhậm chức ngày đầu tiên liền chạy đến nhìn xem thủy quỷ trong truyền thuyết nọ mặt mũi ra sao.

Khương Tái Phùng cảm thấy rất hứng thú: “Ta nổi tiếng vậy sao? Vậy bên ngoài truyền nhau bộ dạng ta như thế nào?”

Thổ địa vuốt vuốt chòm râu: “Rất nhiều cách nói, có nói cao to cường tráng, có nói người mang ba cái đầu, hai mươi ngón tay.”

“... Sao hai loại thuyết pháp lại khác biệt nhiều vậy? Vậy nhìn thấy ta trong thực tế ông có cách nghĩ gì?”

“Chỉ cảm thấy là một đứa nhỏ bình thường.”

“Ta thấy tuổi của ta nói không chừng còn lớn hơn cả ông đấy.”

Thổ địa nhìn hần mà cười ha hả: “Tiểu lão đầu ta đây thế nhưng lớn tuổi hơn người nhiều đấy!”

“Ông làm thổ địa lâu lắm rồi?”

“Ừm... lâu chứ.”

Hai mắt Khương Tái Phùng lập tức sáng rỡ: “Vậy ông biết nhiều về thiên đình chứ?”

“Ây da, ta chỉ là một tiểu thần địa vị thấp kém mà thôi, ở thế gian lâu ngày, đối với chuyện thiên đình ta không biết nhiều.”

“Vậy... Vậy ông có từng nghe nói về Vô Chấp không?”

“Chút tin tức cón con ấy đương nhiên biết.” Thổ địa đầy mặt bát quái: “Hồ thần Mãn Hoa hồ ngày xưa, sao ta không biết cho được? Hần giữ Mãn Hoa hồ lâu lắm mà! Ta nói cho người, Mãn Hoa hồ a, là một nơi mà thần tiên không ai muốn đến, ban đầu Vô Chấp đại nhân chính là bị hãm hại xuống đây đó.”

Khương Tái Phùng ngơ ngác: “Bị hãm hại?” Trước giờ hần chưa từng nghe Vô Chấp nói về việc này.

“Tình huống cụ thể ta không rõ lắm...” Lão vuốt vuốt râu mép: “Tóm lại, Mãn Hoa hồ giống y như vùng biên cương vậy, bị phái tới Mãn Hoa hồ, chính là giáng chức.”

“Ta nghĩ tâm tình hần khi đó a... nhất định còn buồn bực hơn thủy quỷ chết đuối các người nhiều.”

“... Có lẽ vậy.”

Thổ địa liếc hần một cái đầy xảo quyết: “Nhưng còn người, ta nghe nói thiên thượng có ý định nạp người vào tiên ban, tiếp nhận vị trí hồ thần của Mãn Hoa hồ này.”

Khương Tái Phùng vội vàng xua tay: “Ông nói lời này làm ta giảm thọ mất thôi! Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói đến loại chuyện này.”

“Ta cảm thấy không phải không có khả năng, người nói xem, làm thủy quỷ có ai nở mày nở mặt như người không?”

Khương Tái Phùng cười to: “Không nở mày nở mặt, tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy, huống hồ có làm hồ thần hay không còn chẳng phải đều ở đây? Vậy làm hồ thần và làm thủy quỷ lại có gì khác nhau?”

Thổ địa cũng cười theo hần: “Cái miệng ăn mắm ăn muối, thần tiên nghe được sẽ suy xét xem có thích hợp làm hồ thần hay không đấy!”

Rượu qua vài tuần, thổ địa nhìn cả hồ ánh trăng, bỗng nhiên nét mặt đầy hoài niệm: “Kỳ thực a... Ta cũng từng gặp qua Vô Chấp đại nhân mấy lần.”

“Ô?”

“Tính tình Vô Chấp đại nhân không tốt, nói chuyện nặng lời, còn chọc giận sơn thần, danh tiếng sớm đã lan truyền giữa các thổ địa. Ngày đó ta tranh thủ thời gian, lén chạy đến nhìn xem đại thần tiên tính tình không tốt nọ mặt mũi ra làm sao.”

Trăng ngày đó cũng như thế này, hồ thần nọ đứng giữa hồ, một thân hào quang màu lam nhạt, yếu ớt chiếu xuống hồ nước.

Khuôn mặt như băng sương, nhưng đẹp đến siêu phàm thoát tục.

“Khi đó ta chưa thấy được mấy vị đại thần tiên từ trên trời xuống, mới nghĩ bụng, ra thần tiên trên trời đều trông như thế này, đều xinh đẹp như thế, không hề giống phàm nhân.”

Khương Tái Phùng nhớ tới khuôn mặt của Hà Dự, hỏi lão: “Kết quả đều trông như thế sao?”

Về mặt Thổ địa lúng túng: “Không phải...”

Khương Tái Phùng cười to. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à, lão nhân gia ta chưa thấy qua cảnh đời, nhìn nhìn liền nhìn đến xuất thần, Vô Chấp đại nhân người ta đã sớm phát hiện ta rồi, trừng ta một cái, nói nhìn cái gì mà nhìn, còn mắng ta là cái gì ta quên mất... Tóm lại khi đó có hơi tổn thương.”

“Có phải các kiểu như dê tiện, thấp hèn gì đó?”

Thổ địa sờ cằm trầm tư: “Hình như vậy...”

Khương Tái Phùng cười đến đau bụng, đè bụng ngã ở bờ hồ.

“Chẳng qua a, ” thổ địa lại nói: “đời ta gặp nhiều người như vậy, ai là loại tính cách gì, ta vừa nhìn là biết ngay. Tuy rằng Vô Chấp đại nhân khá xấu miệng, nhưng ta cảm thấy kỳ thực hắn... hắn là một đứa nhỏ rất hiền lành.”

“Ông gọi hắn là đứa nhỏ?”

“Ai nha, dù sao bề ngoài của hắn cũng trông như một người trẻ tuổi mà, quen mồm rồi. Người đừng nói cho hắn đấy!”

“Ha ha, ông bảo ta chạy đi đâu nói cho hắn?” Hắn ngừng cười, lau lau khóe mắt: “Có điều... thực sự hắn tốt lắm.”

“Ồ, nói ví dụ?”

Khương Tái Phùng lắc lắc đầu: “Tỷ như...”

Tỷ như, rất nhiều năm về trước, vào một đêm trăng như thế này, Vô Chấp đã mời một thủy quỷ nhin rượu chảy nước miếng đến cộng ẩm một bầu rượu.

Tỷ như, khi thủy quỷ nọ nửa tỉnh nửa say, tiếng thở dài khê khàng đã bay vào trong tai thủy quỷ, cùng với một câu nói nhẹ nhàng.

Y nói Khương Tái Phùng, nếu như ngươi không chịu nổi cô đơn, thì tìm một người mà hại, rời khỏi nơi này đi.

Từ thời khắc đó, thủy quỷ đã hiểu rằng, vị hồ thần ác miệng ấy thương hắn, nhường hắn. Nhìn hắn nói nhớ nhà nhớ cha mẹ trông thật vô dụng, nhưng chưa bao giờ cười nhạo hắn.

Hắn đã biết được rằng, hồ thần hồ Mãn Hoa, dịu dàng nhường nào.

13. Chương 13

Đệ thập tam chương

Khương Tái Phùng quên rồi, rằng đã bao nhiêu năm trôi qua.

Có lẽ mười năm, hai mươi năm, có lẽ trăm năm, hai trăm năm.

Thôn làng vì cảm động và tưởng nhớ hần, xây cho hần một gian miếu nhỏ bên hồ, qua vài năm, Khương Tái Phùng có thể cảm giác được dường như bản thân đã trở nên không giống khi xưa, mọi người tin thờ khiến hần bắt đầu có sức mạnh, nhưng không được bao lâu, gian miếu nhỏ đổ nát ấy cũng dần dần bị người ta quên mất.

Hần đứng bên hồ nhìn căn miếu nhỏ tiêu điều, thường cảm thấy buồn cười.

Không biết lại qua bao lâu, quanh hồ Mãn Hoa bắt đầu có những bông hoa be bé nở rộ khắp nơi, không còn là mảng cỏ xanh biếc của ngày xưa, mỗi khi mùa xuân đến trăm hoa đua nở, bờ hồ liền đẹp không sao tả xiết, còn cây cối bên hồ dường như cũng có thêm nhiều loại, kết hoa màu vàng, gió thổi qua liền đung đưa sinh động, cánh hoa bay đầy hồ, chung quy trở thành hồ Mãn Hoa thật sự.

Lại qua tiếp bao nhiêu năm, cuối cùng người ta đã quên mất câu chuyện đáng sợ thuở nào của hồ Mãn Hoa, quên mất bạch cốt chất đọng dưới đáy hồ, cũng quên mất thủy quỷ mãi mãi không rời khỏi ấy.

Quỷ ở hồ Mãn Hoa vẫn ở đó, chưa từng đi đâu.

Mà hồ thần lại không trở về.

Thổ địa nhìn không nổi nữa, trong một lần uống rượu cùng hần lão nhin không được phải nói: “Kỳ thực... Tuy rằng ta nói lời này có chút không phải, chẳng qua ấy, nếu như ngươi vẫn muốn đi, ta cảm thấy...”

“Ể? Ta nói ta muốn đi lúc nào?”

Thổ địa thở dài một tiếng: “Ngươi như vậy, không cô đơn sao?”

Khương Tái Phùng cười ha ha: “Nói cái gì, không phải có ông cùng ta sao? Ta đã quen rồi.”

Thổ địa liếc hần một cái: “Ta chưa từng thấy ai làm thủy quỷ còn có thể làm thành quen.”

Khương Tái Phùng ngậy ra, rồi tự mình cười lên.

Rất lâu trước đây, hình như cũng từng bị nói như vậy, nhưng không nhớ ra tình cảnh lúc đó.

Ký ức chậm chậm bị mài mòn theo thời gian, chỉ còn lại những cảnh tượng tan tành vụn vỡ.

Thấy hần trầm mặc xuống, thổ địa đột nhiên do dự nói: “Kỳ thực, ngươi không tất phải oán hận Vô Chấp đại nhân.”

“... Có ý gì?”

“Ta cũng là nghe nói thôi. Nghe nói hần ở trên trời... cũng không sung sướng gì cho cam.” Lão nhìn Khương Tái Phùng một cái: “Vậy ngươi có oán hận hần không?”

“Ta oán hận hần làm gì.”

“Dù sao... khi đó hần bỏ ngươi lại mà đi.”

“... Ông cảm thấy lòng dạ ta hẹp hòi như thế à?” Trông hần có vẻ tổn thương lắm.

Thổ địa nghiêm túc: “Đó là nhân chi thường tình!”

“Đáng tiếc ta sớm đã chẳng phải người từ tám trăm năm, làm sao biết thường tình.” Hần chớp mắt, vẻ mặt trở nên thẹn thùng và hoài niệm: “Chỉ là, không biết rằng liệu hần ở trên trời có còn nhớ ta, bùa hộ mệnh kia có còn giữ lại không.”

Thổ địa “Ồ” một tiếng, im lặng uống rượu, nói mập mờ: “Nhất định nhớ...”

Khương Tái Phùng định cầm bầu rót rượu, nhưng nhắc lên thì phát hiện đã nhẹ: “Ai nha, hết rồi.”

Thổ địa đột nhiên trợn to mắt hỏi hần: “Ta hỏi ngươi a, nếu như, nếu như có một ngày thiên thượng muốn cho ngươi thành thần tiên, làm hồ thần, ngươi chịu hay không chịu.”

Khương Tái Phùng ngơ ngác: “Sao gần đây ông cứ hỏi ta vấn đề này mãi?”

Thổ địa: “Ngươi mau trả lời ta a! Trả lời thực lòng!”

“Ừm... chắc sẽ không.”

“Vì cái gì? Vậy làm người thì sao?”

“Một lần nữa làm người ư?”

Thổ địa gật mạnh đầu.

Khương Tái Phùng cúi đầu, khoe miệng nhếch về một bên: “Ta không biết nữa... Làm người là chuyện đã lâu lắm rồi, ta cũng không biết liệu mình còn có thể làm người hay không.”

“Cho nên kỳ thực vẫn là muốn đúng không?”

“Ông kích động như vậy làm gì?” Khương Tái Phùng cười lão: “Chẳng qua a, kỳ thực, ta vẫn luôn trộm nghĩ, nếu như có một ngày nào đó đại nhân hần có thể xuống thăm ta thì tốt rồi.”

Nếu như còn có thể gặp mặt thì tốt rồi.

“Nếu như có thể gặp lại, thì làm người hay quỷ, đều không quan trọng. Chính là không muốn làm thần, làm hồ thần... không có lựa chọn, không có sức mạnh, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Nói cho ông vậy, kỳ thực đợi chờ vẫn là rất khổ, làm thủy quỷ, chỉ ít có một cái hậu lộ.”

Tuy rằng không muốn dùng đến con đường ấy, nhưng mà để lại chút gì cũng tốt. Bằng không lẽ loi một mình vượt qua mấy trăm năm giữa thiên địa, đó là một chuyện thê lương biết bao nhiêu.

Thổ địa trầm tư chốc lát, đột nhiên đoạt lấy bầu rượu không hần đang cầm trên tay, nói với hần: “Ngày mai ta lại mang rượu tới tìm ngươi, nếu như ngươi vẫn không muốn làm thần, không thay đổi tâm ý, thì lại cùng ta say một hồi.”

Khương Tái Phùng cười: “Vậy ông phải chuẩn bị nhiều rượu một chút, nếu đã muốn say, thì dứt khoát dùng tỉnh lại nữa.”

14. Chương 14

Đệ thập tứ chương

Dưới ánh trăng đêm, Vô Chấn hỏi hần với giọng mang ý cười, lúc này lại mò được cái gì?

Dưới ánh mặt trời rực rỡ chói mắt, hần đứng giữa hồ nhìn Vô Chấn ra đi, cứ thế nhìn, mãi cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Rất nhiều năm trước, thủy quỷ nọ nói với y, đại nhân, ngươi phải nhớ thủy quỷ ở Mãn Hoa hồ. Ngươi phải nhớ hần tên Khương Thu.

Thời gian thấm thoát, bất chợt nháy mắt, lại qua mấy trăm cái xuân hạ thu đông.

Trong mấy trăm năm đó, thiên tử thay rất nhiều lần, triều đại thay đổi đôi ba lần, người chẳng còn là người thuở nào, thôn Tú Đào cũng ngập chìm trong dòng sông lịch sử cuộn cuộn, trở thành một cái tên không còn ai nhớ đến, duy có hồ Mãn Hoa vẫn còn ở đó, chỉ tiếc rằng hiện tại nó đã không có tên.

Dưới chân núi có cái làng nhỏ, tên không quan trọng, tóm lại nghèo muốn chết.

Con nít không có tiền đi học, mỗi ngày cứ chạy đến chỗ kể chuyện tiên sinh, kể chuyện tiên sinh già lắm rồi, cũng không đọc quá mấy quyển sách, nhưng trong đầu lại có vô số câu chuyện.

Thế là truyền thuyết ấy từ miệng ông ta, được kể ra hết lần này đến lần khác.

Hôm nay ông ta lại kể chuyện hồ Mãn Hoa, kể về thủy quỷ vẫn mãi không đi ấy. Năm đó, kỳ thực thổ thần đã sớm nhận được ủy thác từ đại thần tiên, nhận linh châu mà đại thần tiên ký thác nửa đời linh lực, muốn lão hòa vào trong nước, đem cho thủy quỷ uống.

Thủy quỷ uống rồi, liền có thể giải thoát nhờ linh lực ấy, trở lại luân hồi.

Năm đó, thổ thần cầm bầu rượu đi tới bờ hồ, muốn cùng thủy quỷ không say không về.

Thủy quỷ cầm chén rượu, hỏi một câu: “Vị đại nhân ấy hiện tại có khỏe không?”

Thổ thần cả kinh, thủy quỷ lại cười rồi lắc đầu, không nói thêm nữa.

Kể chuyện tiên sinh kể đến đây thì dừng lại hít hơi, uống trà, nhip chân bảo rằng: “Kế tiếp kể chuyện ‘Kết nghĩa vườn đào’!”

Mấy đứa nhỏ nhao nhao trợn to mắt kháng nghị: “Tiên sinh! Câu chuyện quỷ mới này còn chưa kể xong mà!”

Kể chuyện tiên sinh hét lớn một tiếng: “Im lặng! Ban đầu ông nội ta chỉ kể đến đó thôi, làm sao ta biết sau đó xảy ra chuyện gì!”

“Không thì tiên sinh bịa một phát đi!”

Kể chuyện tiên sinh hừ hừ hai tiếng: “Nếu muốn ta bịa, thủy quỷ nhất định uống, có thể làm người tại sao phải làm quỷ?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Ông ta nhăn mặt trầm tư chốc lát: “Sau đó đương nhiên... trong hồ sẽ không có quỷ nữa!”

“Vậy hồ thần thì sao?”

Một đứa bé khác đứng lên chỉ vào đứa bé đặt câu hỏi và mắng: “Hắn đã lên trời từ lâu rồi!”

Đứa bé nọ cũng không chịu thua kém, đứng lên gào: “Nói không chừng hắn đã về rồi!”

“Im lặng! Im lặng!” Kể chuyện tiên sinh lại vỗ vỗ đùi: “Ngồi xuống hết!”

Một đứa bé ngồi trong góc nói nhỏ nhỏ: “Ồ, hồ thần ấy nhất định đã trở về.”

“Sao người biết?”

“Ta, ta từng nhìn thấy a! Thật đấy! Chỉ có một lần! Trong hồ a... có một thần tiên rất xinh đẹp, cả người toát ra ánh sáng màu xanh lam, đẹp lắm!”

“Nói bậy, người đừng có ba hoa! Hắn không ở trên trời, trở về làm cái gì?”

Kể chuyện tiên sinh lần thứ hai kéo cổ họng rống to: “Im lặng!”

Đứa bé nọ túm túm ống quần, âm ức trề môi làu bàu: “Ta thấy thật mà.”

Đúng lúc này ở xa xa có một người trẻ tuổi vận đạo phục đi tới, thấy một cụ già và một đám trẻ tụ tập dưới tàng cây, bèn đi qua khách khí hỏi thăm: “Vị lão tiên sinh này, xin hỏi có phải ở đây có một cái hồ hay không?”

Kể chuyện tiên sinh sững sốt: “Có.” Ông ta quan sát người trẻ tuổi từ trên xuống dưới: “Người có chuyện gì?”

Người trẻ tuổi cười áy náy: “Ta vốn theo sư phụ ở ẩn trên núi tu hành, gần đây mới xuống núi dạo chơi chung quanh, đi ngang qua đây cảm thấy ở nơi này linh khí tràn đầy mà lại có nước, mới đặc biệt đến đây chào hỏi thần linh nơi này.”

Đứa bé ngồi trong góc lập tức kêu to: “Thấy chưa! Thấy chưa! Huynh ấy nói ở đây có thần!”

Người trẻ tuổi cười mà mặt đầy nghi hoặc.

Kể chuyện tiên sinh tròng đĩa nhỏ một cái: “Ngồi xuống!” Tiếp đó lại nhìn về phía người trẻ tuổi: “Từ đây đi thẳng thì có thể nhìn thấy hồ nước.”

Người trẻ tuổi cảm ơn rồi vui vẻ lên đường.

Bên hồ, hoa nở rực rỡ.

Hồ thần đứng giữa hồ, nhìn cánh hoa bay lượn khắp trời, nhớ lại vị thổ thần suốt ngày thao thao bất tuyệt bên cạnh y cứ luôn miệng nói. Lão nói đại nhân, vì cho hấn trở lại luân hồi, người hao hết một nửa tu vi, giờ đây bị biếm xuống trần gian, đời đời kiếp kiếp làm một hồ thần không góc đầu nổi, đáng giá sao?

Mưa cánh hoa cơ hồ sắp giăng kín bầu trời, trong màn mưa hoa, hồ thần chậm chậm thở dài.

Y nói với thổ địa, người muốn hỏi có đáng giá hay không, thì hãy đi hỏi hấn năm đó chỉ cầu ta nhớ hấn có đáng giá hay không. Hỏi hấn cô độc mấy trăm năm, đến tột cùng có đáng giá hay không.

Nếu người hỏi được đáp án, ta mới cân đo được hết thấy đến tột cùng có đáng giá hay không.

Năm đó khi hấn hạ xuống cái hôn bên môi y, nét bi thương trên khuôn mặt ấy cho đến nay y vẫn nhớ rõ ràng.

Hấn hỏi y, đại nhân, chuyện như vậy, người sẽ nhớ sao?

Nghĩ đến đây, hồ thần cũng không khỏi bật cười.

Y khe khẽ nói với thổ địa, nếu người có thể hỏi được hấn đáp án, tiện thể thay ta hỏi một chút, hấn trải qua mấy đời luân hồi, giờ đây hôn về nơi nào.

Sự cố chấp năm đó, giờ đây hấn nhìn lại, phải chăng cũng cảm thấy buồn cười.

Thấp thoáng, y nhìn thấy xa xa có người chậm rãi đi đến đây.

Người nọ đeo một bọc hành lý, mặt đầy nét non nớt của kẻ mới bước vào đời, mở đôi mắt ngây thơ nhìn hồ nước, khó nén được kinh hỉ trong mắt.

“Một nơi thật đẹp!” Hấn vừa nói, vừa đi đến bên hồ.

Người trẻ tuổi nọ tháo tay nải xuống, khuôn mặt vẫn nhả nở nụ cười ngượng ngùng. Hấn chấp tay vái chào mặt hồ không có một bóng người: “Tiểu đạo Văn Khởi, đạo hạnh còn thấp, quấy nhiễu thần linh ở đây, có chỗ đắc tội mong rằng thần linh thứ lỗi.”

Mưa hoa chưa ngừng.

Trước mắt tựa như trở lại bao nhiêu năm về trước, thủy quỷ trẻ tuổi cúi mình vái chào y, nói: Tại hạ Khương Thu, tự Tái Phùng, năm nay vừa tròn mười tám, sau này chính là vĩnh viễn mười tám rồi. Từ nay về sau sẽ cùng đại nhân ngài sớm chiều làm bạn, rất nhiều điều không phải mong rằng đại nhân nhiều hơn thông cảm.

Lại hỏi: “Như vậy, xin hỏi tôn tính đại danh của đại nhân?”

Hồ thần bưng tĩnh, bất giác nhẹ nhàng đáp: “Vô Chấp.”

Người trẻ tuổi không thể nghe thấy tiếng y, chỉ cảm nhận được xung quanh khẽ động, có một làn gió vô cùng nhu hòa phớt qua bên tai mình.

Hấn ngẩng đầu, nhìn mặt hồ khó hiểu, rồi đột nhiên lấy rượu từ bọc hành lý ra, mặt đầy vẻ lén lút: “Tuy rằng sư phụ nói người tu đạo không được động vào rượu, thế nhưng tương phùng tức là hữu duyên, vì... vị đại nhân này, nếu như không chê, hãy cùng ta uống chén này nhé!”

Hấn rót một chén đặt ở bờ hồ, gơ một chén khác lên cao uống một hơi cạn sạch, sau đó lộ ra nụ cười ngây thơ ngốc nghếch.

Hồ thần nhìn hấn, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người trẻ tuổi đi rồi, hứa rằng ngày khác tất sẽ quay lại, hi vọng đến lúc đó, có thể cùng vị thần linh tuy nhìn không thấy dáng hình nhưng từ đáy lòng đã cảm thấy không hiểu vì sao lại quý mến này chân chính đối ẩm một chén.

Mưa hoa ngừng, chỉ để lại một hồ đầy cánh hoa, cùng hồ thần lẻ loi cô độc.

Bèo nước gặp nhau.

Nhớ tới những lời này, y không khỏi bật cười.

Vô Cháp xoa nhẹ chén rượu sát bên, thì thào: “Người hỏi hẩn trải qua mấy đời luân hồi, giờ đây hồn về nơi nào, người hỏi hẩn...”

Hỏi hẩn, còn nhớ hay không có một thiếu niên, trong mắt khó giấu ánh hào quang đơn thuần mà chính trực, cố chấp nói rằng, muốn cùng ta làm hồ thần và thủy quý bên Mãn Hoa hồ, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn viễn.

Người hỏi hẩn, ngao du bốn phương, có gặp qua thiếu niên ấy giữa biển người mệnh mang hay không.

Nếu như có, người hãy nói cho hẩn, kiếp ấy hẩn tên là Khương Thu, tự Tái Phùng.

—— Quý ở hồ Mãn Hoa – chính văn hoàn ——

15. Chương 15: Phiên Ngoại 1: Nói Chuyện Trung Thu

Dưới ánh trăng chiếu rọi, hồ nước lấp lánh ánh sáng lung linh.

Thổ địa dắt mấy bầu rượu, hốt hải leo lên dốc núi đã leo mấy trăm năm. Hồ Mãn Hoa nằm lặng thình trong vòng tay của núi non, điềm tĩnh thu mình. Không bao lâu sau khi nhập thu, hoa đổ ven hồ Mãn Hoa đã rụng gần hết, từng đóa từng đóa lững lờ trên mặt hồ, dần dần phai màu.

Bên bờ hồ, một bóng dáng màu lam đang nằm nửa người, không biết là ngủ hay thức.

Thổ địa đi qua, gọi một tiếng lấy lòng: “Đại nhân.”

“Ừm.”

Đối phương tùy tiện đáp, giọng nhẹ như lông hồng, lão đoán rằng hẩn là hiện tại tâm tình y không tệ, liền lớn gan tiến đến gần hơn một chút: “Đại nhân, ngài không để tâm tiểu nhân đến bồi ngài chứ?”

Vô Cháp nhắm mắt, ngồi dậy một cách uể oải: “Nếu ta nói là để ý, người có thể không đến ồn ta à?”

Thổ địa cười vài tiếng.

Y liếc lão một cái: “Lại đây đi.”

Thổ địa lập tức chạy qua cứ như thể chỉ sợ y sẽ hối hận mất, vội vàng vàng bày ra rượu và đồ nhắm mà mình mang đến, đầy đều là người ta cúng dường cho lão, lão cố ý để dành lại.

“Đại nhân, ” lão vừa châm rượu cho y vừa cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt y: “hôm nay là Trung Thu đấy ạ.”

Vô Cháp thở dài một hơi: “Ta biết. Người đến tìm ta ấy mà, không phải Trung Thu, thì là Tất Niên, còn có thời điểm nào khác sao?”

Thổ địa khổ sở: “Đại nhân lời này ngài nói không đúng a! Ta thường xuyên đến tìm ngài, là ngài không muốn gặp ta a.”

“Ồ, ” Vô Cháp giương mắt lên: “lỗi của ta?”

“Không không không, lỗi của ta.”

Vô Chấp nhìn lão, một cụ già nhỏ con âm ức khúm núm, không khỏi bật cười.”Ta biết hôm nay là Trung Thu, Tứ Mạc có đến nói.”

“A, sơn thần đại nhân.”

Sơn thần Tứ Mạc và Vô Chấp hồi giờ không hợp nhau, thổ thần có thể mừng tượng được cảnh tượng đó “nóng” chừng nào.

Địa vị của sơn thần luôn vô cùng cao quý, bởi vì trong núi hung hiểm khó lường, nên trước nay bách tính đều không dám tùy tiện vào núi, ở khá nhiều vùng, sơn thần được con người sùng kính và cũng khiến họ sợ hãi, chỉ có điều mấy quả núi quanh thôn Tú Đào, nói cao không cao nói hiểm không hiểm, do vậy khói lửa của con người ở gần đó càng lúc càng nhiều, rừng núi cũng không bị e sợ cho lắm, cho nên làm sơn thần nơi đây, có lẽ, cũng là cái chức vị mà chẳng ai thèm.

Vì thế một sơn thần sa sút và một hồ thần sa sút, cảnh ngộ không mấy khác biệt, vốn nên giả vờ như thân tình, tiếc là tiếc ở chỗ tính cách Vô Chấp quá tệ, Tứ Mạc cũng chẳng phải một nhân vật tốt tính gì cho cam, hai người mỗi lần gặp mặt thì đã định sẵn phải tan rã trong không vui.

“Ách... Tứ Mạc đại nhân đến làm gì?”

Vô Chấp thản nhiên đáp: “Đến tìm ta oán trách.”

Thổ địa nghi hoặc: “Oán trách chuyện gì?”

“Oán trách ta trở về làm chi, ” nói đến đây thì y cười lên: “người nói Khương Thu kia cũng có bản lĩnh quá đấy chứ, nếu sớm biết hần đã thuận buồm xuôi gió, ta cần gì phải phí nhiều công sức như thế?”

Đến đây thì thổ địa đã hiểu, “Ừm” một tiếng, không nói nữa.

Những năm Khương Thu ở lại hồ Mãn Hoa, thân là sơn thần, Tứ Mạc cảm thấy khá có hứng thú nên cũng từng đến xem thử.

Đó là chuyện rất nhiều năm về trước. Chiều ngày đó, màu hoàng hôn bao phủ đầu núi, bỗng nhiên ven hồ có lục quang lóe lên, Khương Thu ngủ gà ngủ gật trên mặt hồ không chú ý tới dị trạng quanh mình, vẫn ngủ rất say.

Tính cách của Tứ Mạc và Vô Chấp khá giống nhau, đều cao ngạo, xấu miệng. Quả nhiên y vừa nhìn thấy Khương Thu ngủ như vậy thì nhú mày ngay, đi tới trên mặt hồ đá hần hai cước, thật sự đá cho hần tỉnh dậy.

Khương Tái Phùng nghi hoặc nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, bày ra khuôn mặt ngu ngơ của kẻ vừa tỉnh ngủ.

Tứ Mạc nhìn bộ mặt đần thối của hần, trong bụng tự dưng nổi lửa. Y nhú mày trừng hần: “Đồ hạ đẳng nhà người không nhận ra ta là ai?”

Quả thực Khương Tái Phùng nhận không ra y là ai, thế nhưng ngữ điệu nói chuyện quen thuộc của y khiến hần nhin không được phụt cười.

Tứ Mạc híp mắt: “Người cười cái gì?”

“Không có không có, ” Khương Tái Phùng ho vài tiếng, đứng dậy, áp tay nói: “tiểu nhân đẳng trí, ách, thực sự không nhận ra ngài là ai, xin đại nhân chỉ dạy.”

Tứ Mạc quan sát hần từ trên xuống dưới: “Thủy quỷ người nhân lực tệ như vậy, chả lẽ không nhận ra khí tức của ta? Uống công người ngày đêm ở trong hồ này.”

Khương Tái Phùng trợn to mắt: “Ấy... lẽ nào ngài là hồ thần mới đến?”

Tứ Mạc tức giận rồi: “... Ta là sơn thần.”

“Ô... À à!” Khương Tái Phùng lập tức bày ra khuôn mặt ton hót: “Đúng rồi đúng rồi! Chính là cái khí tức này đây mà! Ai nha ta nhớ lại rồi! Sơn thần mà... Vậy nhất định ngài lớn hơn hồ thần rất nhiều! Ngài xem cặp mắt này của ta thật sự là hồng rồi!”

“Không sai.” Mấy câu ca tụng của Khương Tái Phùng vậy mà rất hữu dụng đối với Tứ Mạc.

Nhưng mà Khương Tái Phùng vẫn đang rất mù mờ: “VẬY... dám hỏi sơn thần đại nhân ngài đến là vì...?”

Ở phương diện này thì Tứ Mạc phóng khoáng hơn Vô Chấp nhiều, thế là y vui vẻ nói: “Ta đến là để sỉ nhục người!”

Khương Tái Phùng nhìn bộ dạng y cười hết sức vui vẻ, im lặng chốc lát rồi nói ngay: “Hắn là, vậy thỉnh sơn thần đại nhân mau mau sỉ nhục ta đi.”

“...” Tứ Mạc nhú mày: “Sao ta thấy hình như ngươi có chút không thành khẩn?”

“Trời đất chứng giám, Vô Chấp đại nhân đã rời khỏi cũng có thể làm chứng, ta là một thanh niên chính trực, thành thực, thành khẩn nhường nào!”

“Ta cảm thấy lời này của ngươi có chỗ nào đó không đúng, nhưng nhất thời nghĩ không ra.”

“Đại nhân ngài đừng lãng phí thời gian tính toán mấy chuyện vặt vãnh đó nữa, nhanh sỉ nhục ta đi.” Hắn đứng thẳng lưng.

Tứ Mạc trầm ngâm chốc lát: “Người như vậy làm cho ta đột nhiên không biết phải nói cái gì đây, thôi lần sau ta đến.”

Khương Tái Phùng cúi mình vẫy tay một cách nịnh nọt: “Tiếc quá chừng, vậy thỉnh đại nhân ngài nhất định phải đến nữa.”

Tứ Mạc vừa đi, thổ địa liền tới, lão chỉ kịp nhìn thấy lục quang lóe lên rồi vụt qua, nhưng dù vậy, thân là một thổ thần xứng chức, lão cũng nhận ra được hào quang lúc này là Tứ Mạc đại nhân đại danh鼎鼎.

Lão hiếu kỳ hỏi: “Tứ Mạc đại nhân đến? Hắn đến làm gì vậy?”

Tứ Mạc vừa đi, Khương Tái Phùng lập tức quay về trên mặt nước mà lười biếng, đầy mặt mỗi mặt: “Ta cũng đang muốn biết hắn đến làm cái gì đây, áy da ta uống rượu cả ngày, đứng cũng đứng không thẳng được hắn còn đến dày vò ta như thế.”

Thổ địa nghiêm mặt: “Người xem cái bộ dạng kém cỏi này của ngươi, Khương Tái Phùng mà ta biết trước đây không phải là một kẻ như vậy!”

Khương Tái Phùng chán nản xua tay: “Ông biết tên Khương Tái Phùng nào thì cứ đi tìm tên đó là được.”

“Người thực là!” Thổ địa kéo hắn: “Đứng dậy đứng dậy, bị các vị đại nhân ở thiên đình nhìn thấy cái bộ dạng này của ngươi thì không được đâu. Thực chất ngươi đã sớm được xem như là một nửa hồ thần rồi, hồ thần say không còn biết gì thể này còn ra thể thống gì?”

Khương Tái Phùng bị lão kéo đến ngồi trên mặt hồ, lại ngắc nga ngắc ngứ cười, ho vài tiếng mới nói được ra tiếng.

“Được rồi chứ, ta làm quỷ cũng làm rất tốt a.”

“Không tiền đồ! Không thể thống! Không chí khí! Nam nhi phải có tứ phương chí, ngươi xem cái bộ dạng ngu ngốc của ngươi đi!”

“... Được rồi mà cha, đừng mắng nữa.”

“Ai là cha ngươi! Ta không có thứ con trai không tiền đồ này!” Thổ địa tức giận lắm.

Khương Tái Phùng lách thếch đi lại bờ hồ, lại ngã vào trên tảng đá: “Ông nói cái bộ dạng lắm bà lắm bầm này của ông, không giống cha ta sao?”

“... Người xem người đồ con cái bất hiếu, nói cha ngươi như vậy đấy.”

Khương Tái Phùng nhắm mắt nghĩ một hồi, đột nhiên dùng sức xua tay: “Được rồi, thật ra ấy, ta cũng quên mất cha ta có tính lắm bà lắm bầm hay không rồi.”

Hắn nói: “Ông nói xem, một người quan trọng đến như thế, một người nhớ nhung đến chừng ấy, thế nào mà nói nhớ không ra thì đã nhớ không ra rồi chứ.” Khương Tái Phùng đột nhiên hứng thú bưng bưng đứng phắt dậy: “Ông cảm thấy cha ta sẽ trông như thế nào?”

Thổ địa nghiêm mặt: “Sao ta biết.”

“Ôi ông chán thật đấy, đùa chơi với ta cũng không được. Không thì ông nói đi, ông còn nhớ được cha mình trông như thế nào không?”

“Ta thế nhưng chết sớm hơn người đến mấy trăm năm a, làm sao mà nhớ cho được!” Lão nhìn bộ mặt chán nản của Khương Tái Phùng, đột nhiên lại vô cùng hoài niệm, nói: “Nhưng mà ta nhớ được bà vợ nhà ta.”

“Ông nhớ được?”

“Đẹp như thiên tiên.”

“Không phải tưởng tượng ra đấy chứ?”

“Nói vậy!” Lão trừng mắt mắng hắn xong, lại hiền hậu nhìn hồ nước dưới chân: “Ta và bà ấy là thanh mai trúc mã, thuở còn xuân thì, trong làng không một cô nương nào sánh nổi bà ấy! Ngày ta cưới về, ây da thực là mở mày mở mặt vô cùng!”

Khương Tái Phùng bắc chân lên vừa nghe vừa gật đầu: “Ta cũng có một thanh mai trúc mã, nhưng tình cảm của chúng ta không được tốt lắm.”

Thổ địa nhìn nơi xa: “... Được rồi, kỳ thật hồi trẻ, tình cảm của chúng ta cũng không được tốt lắm.”

“Phải chứ, thanh mai trúc mã chính là phải tranh cãi mà lớn lên.”

“Nhưng sau khi thành thân, ta lại không để bà ấy chịu lấy một chút khổ.”

Khương Tái Phùng liếc mắt nhìn lão: “Thật không đấy?”

“... Được rồi, bởi vì nghèo, có hơi khổ chút.” Lão cúi đầu, nhìn hai bàn tay nhăn nheo của mình: “Sau đó thì sao, chúng ta đều già rồi, đều không còn trẻ tuổi nữa, bà nhà ta cũng không còn đẹp như thời xuân thì, ta suốt ngày chê bà ấy là bà già vừa vàng vọt vừa nhăn nheo, ghét bà ấy cả ngày cứ lăm lăm bầm bầm.”

“Nhưng rồi sau đó thì sao, cái ngày mà bà nhà ta đi, ta nắm lấy tay bà ấy, ây da, vừa nhăn vừa ráp... Cũng chẳng biết vì sao, ta lại cảm thấy bà vợ già nhà ta vẫn là cô nương đẹp nhất làng năm ấy, đẹp vô cùng.”

Khi đó lão nói với vợ: “Bà lại gả cho ta đi, nhất định ta sẽ đối tốt với bà hơn cả cái tên Vương Tiểu Ngũ thôn đông kia.”

Vợ lão cười lão: “Ta khổ hơn phân nửa đời với ông, ông còn có mặt mũi bảo ta gả cho ông.”

“Đời sau sẽ không khổ nữa.”

Nhìn thấy cái vẻ vô lại quen thuộc của lão, bà cười yếu ớt: “... Ông đấy.”

Ngày xưa lão xin bà đừng gả cho nhà họ Vương, bà về đến nhà, vừa khóc lóc vừa làm nũng năn nỉ cha đừng có đồng ý thân sự bên nhà họ Vương.

Giờ đây lão muốn bà kiếp sau lại gả cho lão, thế thì dù cho bà có phải cầu xin Diêm vương, cũng nhất định phải giữ lại chén canh Mạnh Bà ấy.

Thổ địa hồi thần, chớp chớp mắt vẩy ống tay áo: “Ta phải đi rồi, không ở đây nói nhảm với người nữa.”

“Ấy, chuyện vẫn chưa kể xong mà?”

Lão quay lưng đi, thôi cười mà lau lau nước mắt: “Nào còn có chuyện a, sau này ta làm thổ thần, kiếp sau đâu ra.”

“Vậy sao ông lại làm thổ thần?”

“... Ranh con, nói nhiều với người như thế làm cái gì! Người lại nghe không hiểu!”

“Sao ta lại nghe không hiểu? Ta cũng có người ta thích mà.”

Thỏ địa quay đầu hằm hằm nhìn hần: “Ta không muốn nghe đâu nhé, chắc chắn người sắp nói ra mấy lời đại nghịch bất đạo.”

Khương Tái Phùng cười lên: “Người trong lòng ta ấy, chắc chắn là xinh đẹp hơn thê tử của ông nhiều lắm nhiều lắm.”

Thỏ địa nhìn trời: “Nếu như là vị kia, đó là đương nhiên. Nhưng ta vẫn không muốn nghe, người câm miệng cho ta.”

Khương Tái Phùng lại cười nghiêng ngả.

Sau khi thỏ địa đi khỏi, lại qua hai ngày, Tứ Mạc đến.

Lần này đi theo sau Tứ Mạc là một đám động vật nhỏ trong núi, nào là sóc, thỏ, nai, chúng quanh quanh quẩn quẩn xung quanh bờ hồ không qua được, chỉ có mấy con chim nhỏ bay theo Tứ Mạc qua mặt hồ tới giữa hồ.

Khương Tái Phùng nhìn từ đằng xa mà tròn mắt há mồm, mãi đến lúc Tứ Mạc bay đến trước mặt, hần mới cung kính hành lễ.

Tứ Mạc nói: “Tạm thời ta không muốn sỉ nhục người.”

“Dạ dạ, vậy ngài muốn làm gì?”

Tứ Mạc lật bàn tay, lập tức hai cái chén cạn trời lên mặt hồ, bên trên lấp lánh tia sáng như là nước. Khương Tái Phùng uống một ngụm, mới phát hiện không phải rượu, là nước suối ngọt lành.

Tựa hồ Tứ Mạc nhìn thấu suy nghĩ của hần, liếc hần một cái, khoanh chân ngồi trên mặt hồ: “Ta không uống rượu.”

Khương Tái Phùng cười híp mắt: “Cái này uống ngon hơn rượu.”

“Chắc là ta ở trong núi nhàm chán, mặc dù người là lựa chọn sau hết, nhưng cũng có thể miễn cưỡng thông qua.” Ngón tay y nhẹ nhàng khảy một cái, hai cái chén nhỏ trước mặt lại chứa đầy nước suối. Y nói: “Ta nghe nói tên quỷ Vô Chấp không về nữa, sống ở thiên đình khá là tiêu dao.”

“Vậy chẳng phải tốt lắm sao?”

“Vậy à? Mặc dù ta đã lâu không ra khỏi sơn lâm, nhưng chuyện lớn nhỏ trong ngọn núi này các con ta đều kể cho ta hết.” Khương Tái Phùng nhìn đám động vật lớn nhỏ đằng sau y, đoán là những đứa con kia của y. Tứ Mạc nói tiếp: “Chuyện thủy quỷ ở Mãn Hoa hồ, ta nghe được không ít. Trước khi Vô Chấp ở đây, ta ghét Mãn Hoa hồ dơ bẩn nên không muốn đến, sau này Vô Chấp đi rồi, ta mới nghĩ bụng đến đây xem xem rốt cuộc thủy quỷ nọ mặt mũi ra làm sao... Chỉ có điều, ta thường thường quên một cái thì là bằng đi mấy chục năm, rốt cuộc hôm đó mới nhớ tới chuyện này... Vậy mà nhìn người thật sự chẳng có gì đặc biệt, làm ta thất vọng ghê gớm.”

Khương Tái Phùng có hơi bị đả kích. Hần sờ sờ mặt mình: “Không phải chứ đại nhân, trông ta đâu có tệ?”

Tứ Mạc nhìn hần cười nhạt một tiếng.

“Được rồi, so với đại nhân ngài thì ta đây kém nhiều lắm, nhưng mà này là điều kiện bẩm sinh, so không nổi. Thế nhưng năm ấy ta cũng là một mỹ nam tử khó kiếm trong cả mười thôn đấy!”

“Cho nên mới nói nhân loại các người không có mắt nhìn, như vậy mà cũng có thể xưng là mỹ nam tử.”

Khương Tái Phùng không hề bị y đả kích: “Đại nhân ngài không cần nói nữa, ta rất biết tự hài lòng với chính mình.”

Tứ Mạc nhìn hần, tựa hồ cảm thấy hần khá thú vị, nét mặt cũng bắt đầu có ý cười. “Trước đây ta vẫn luôn nghi ngờ, sao lại có thủy quỷ có thể qua lại với loại hồ thần như Vô Chấp, nhưng nhìn cái bộ dờ dờ ương ương này của người thì hiểu rồi.”

Khương Tái Phùng kinh ngạc lắm: “Dờ dờ ương ương? Ở đâu?”

“Chả lẽ người đường hoàng đứng đấy?”

“Lẽ nào ta vừa mới đối đãi đại nhân ngài không đứng đắn?” Khương Tái Phùng làm ra vẻ kinh hoàng.

“...” Tứ Mạc lại mơ hồ, hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng y nói không ra.

Khương Tái Phùng cười lên: “Vậy đại nhân, thủy quỷ không đứng đắn có thể xin thêm chút cam tuyến uống không ạ?”

Tứ Mạc nhú mày, tay giơ lên và hai cái chén lại chứa đầy nước suối: “Vô Chấp có gì tốt, khiến người cam nguyện đợi hần ta ở cái hồ không tương lai này.”

Khương Tái Phùng nghe y nói thế thì nhướng mày: “Ta rất hiếu kỳ bọn trẻ nhà ngài đã kể cho ngài như thế nào.”

“Chả lẽ không phải như vậy? Ta nghe nói người cường... Vô Chấp bên bờ hồ... tóm lại là mấy chuyện hạ lưu dơ bẩn, sau này người không muốn đầu thai, chính là vì tham luyến Vô Chấp... Đại khái chính là một ít chuyện hạ cấp như thế.”

“...” Khương Tái Phùng im lặng uống nước.

Tứ Mạc hơi bực mình: “Sao người im re vậy, chả lẽ các con ta còn biết lừa ta sao!”

“... Hần là chúng không lừa ngài, chỉ là thêm mắm thêm muối chút thôi.”

Mặt Tứ Mạc đầy độ lượng thấu hiểu: “Bọn trẻ con thường thổi phồng mọi chuyện lên chút chút.”

Khương Tái Phùng tiếp tục im lặng uống nước.

“Nếu như hần mãi mãi không trở về, người định cứ thế chờ hần?”

“... Thật ra thì, làm thủy quỷ cũng không phải chuyện khó chịu vậy đâu. Chẳng phải còn có sơn thần đại nhân các ngài sợ ta buồn chán đến đây chơi với ta sao?”

“Ta không phải là nghĩ cho người mà đến đây.”

Khương Tái Phùng bật cười: “Ta biết chứ, ngài đến là để sỉ nhục ta, chỉ là nhất thời nghĩ không ra nên sỉ nhục chuyện gì.”

Tứ Mạc hừ lạnh hai tiếng, cúi đầu khua khua mặt hồ, đột nhiên nói: “... Ta nghe nói người tên Khương Thu.”

“Phải.”

“Người biết chuyện trước đây của Mãn Hoa hồ không?”

“Ách, chuyện tế người ạ?”

“Ừ.” Tứ Mạc đứng dậy, khép khép ống tay áo: “Dưới đáy hồ có gì?”

Khương Tái Phùng sững sốt: “Xương trắng, xương trắng chất đông.” Mặt hần đầy vẻ lấy lòng: “Sơn thần đại nhân có hứng thú xuống dưới quan khán?”

Tứ Mạc chế nhạo: “Ta thế nhưng là sơn thần cao quý, sao có thể giống hồ thần và thủy quỷ các người cùng nhau xuống nước. Chỉ là ta nghe nói, có thời gian người thường xuống nước vớt lên một vài món đồ.”

“Ấy cũng là chuyện rất lâu trước đây rồi.”

Tứ Mạc mím môi mỉm cười: “Vậy người có nhìn thấy một viên linh châu màu xanh?”

“Linh châu màu xanh?”

“Vậy là không nhìn thấy rồi.” Tứ Mạc nhìn sang bên: “Cũng phải, dù cho còn, cũng chưa chắc vẫn là xanh bích.”

Khương Tái Phùng thấy y xoay người toan đi, không kềm được lại hỏi một câu: “Đó là đồ của ngài à?”

Tứ Mạc hơi ngoảnh đầu, Khương Tái Phùng chỉ kịp thấy y khẽ mỉm cười lắc đầu, ngay sau đó bóng dáng y dần dần mờ đi, biến vào không trung.

Khương Tái Phùng đi tới ven hồ, khẽ vuốt ve nai con theo Tứ Mạc đến: “Ây, mày nói, tại sao những đại nhân kia đều thích nói chuyện phân nửa vậy?”

Sau khi Tứ Mạc đi rất lâu, Khương Tái Phùng mới bỗng nhiên nhớ tới ánh trăng ngày đó, nhớ tới đây là Trung Thu mà hắn từng nói cùng Vô Cháp, Trung Thu nên có đoàn viên, nên không có cô đơn.

Sau này Tứ Mạc không đến nữa, từng có một quãng thời gian Khương Tái Phùng để bụng chuyện mà y nói, xuống đáy hồ dò xét vài lần, nhưng không hề nhìn thấy viên châu đó, dần dần dà dà, chuyện cũng từ từ bị hắn quên lãng theo thời gian vô tận.

Hắn từng hỏi thổ địa chuyện Tứ Mạc, thổ địa chỉ cười một cái, nói nhất định là Tứ Mạc đại nhân lại đi ngủ ở đâu rồi, hoặc là lạc ở nơi nào đó trong núi, có lẽ mấy trăm năm sau, lão nhân gia tỉnh, nhất thời nổi hứng, lại sẽ đến bờ hồ, chia một ít cam tuyến hảo hạng cho thủy quỷ bị bỏ quên trên hồ này uống, lại cùng hắn chuyện trò đôi câu, rồi lại hỏi hắn, có nhìn thấy viên linh châu có lẽ không còn là xanh bích dưới đáy hồ này không.

...

Ngày đó Tứ Mạc nhất thời nổi hứng, lại tìm đến, nhưng nào ngờ người bên bờ hồ đã chẳng phải Khương Thu.

Y nghiêm mặt hỏi Vô Cháp trở về làm gì, bảo mất hứng, rồi mang sắc mặt khó coi bước đi. Nhưng lúc sắp đi, lại quay ngược về cự nự hỏi: “Thủy quỷ kia có tìm được vật ta hỏi hắn không?”

Vô Cháp chớp mi: “Vật gì?”

Mặt Tứ Mạc cứng đờ, bờ vai xuôi xuống: “Vậy là không có rồi. Chắc hắn cũng không để chuyện đó trong lòng.” Y kín đáo nhìn Vô Cháp một cái: “Ta không rõ, hai người thay nhau đợi chờ như vậy, có thể đợi được cái gì, mà vì sao phải làm như thế?”

Vô Cháp vỗ nhẹ mặt hồ, khó được mỉm cười nói với Tứ Mạc: “Tứ Mạc, nếu như người có thể hiểu rõ, thì đã chẳng ngờ ngợ ngạc ngạc đến đi trong núi rừng, ngủ tỉnh ngủ tỉnh, thời gian mấy ngàn năm tựa như một giấc mộng Nam Kha.”

Nét mặt Tứ Mạc bỗng chốc u mê: “Người biết ta đang tìm cái gì?”

“Chính người biết sao?”

Tứ Mạc lắc lắc đầu: “... Ta quên.” Rồi xoay người rời đi.

Thổ địa nghe thấy, dè dặt hỏi: “Rốt cuộc viên linh châu mà Tứ Mạc đại nhân muốn tìm là thứ gì?”

Vô Cháp lắc đầu: “Cái hắn muốn tìm sao chỉ là hạt châu tàn đó mà thôi.”

Hắn muốn tìm chính là kẻ nghìn năm trước bởi vì gánh chịu quá nhiều oan hồn mà lựa chọn tự mình đoạn thân, thần linh trên mặt hồ này.

Một kẻ đứng trên mặt hồ rơi xuống nước mất khổ đau, thương xót, bên miệng lại gặm cắn thịt tươi, uống máu tươi... Kẻ khiến hắn trăm ngàn năm nhớ mãi không quên, nhưng lại thường xuyên quên mất đến tội cùng bản thân đang tìm kiếm thứ gì.

Tứ Mạc, nếu như người có thể hiểu rõ loại cảm tình này, mấy ngàn năm trước người đã không đứng bên bờ hồ nhìn người đó chết đi. Người sẽ vươn tay ra với hắn, người sẽ cùng hắn đồng quy vu tận.

Nhưng người không có, người cảm thấy u mê, người không cách nào hiểu được loại tình cảm đó, thế là người mất lạnh băng quan.

Thế là người vẫn như cũ khi điên khi tỉnh, vĩnh viễn không hiểu bản thân đang tìm kiếm cái gì, để rồi cứ qua mấy trăm năm, người lại thấy mình ngờ ngợ ngạc ngạc tỉnh lại ở đâu đó trong rừng núi. Và người lại lần nữa quên mất tướng mạo người đó, lại lần nữa tìm kiếm người đó.

Vô Cháp vuốt lên mép chén rượu khẽ thở dài: “Thật ra thì, ta nói hắn không hiểu, chính mình lại từng cảm nhận rõ ràng bao giờ.”

Có lẽ chỉ là y muốn báo đáp nụ cười đơn thuần ngây thơ ấy, thương xót đứa nhỏ từng tủi thân nói với y rằng mình nhớ nhà.

Hoặc cũng chỉ là vì câu nói “Lần này đổi ta tiền người” của hắn, câu hồ thần và thủy quỷ bên Mãn Hoa hồ, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn viễn.

Chỉ vì sự tin tưởng và tình yêu thuần tịnh của hắn, y sẽ vẫn mãi chờ đợi.

Đợi một đứa nhỏ gốc vô cùng, vì y mà cam nguyện ở bên bờ hồ trăm ngàn năm, người duy nhất quan tâm y có cô đơn hay không.

Đó là Trung Thu rất lâu trước đây rồi.

Khi đó trăng tròn vành vạnh, bầu trời đầy sao Mai.

Khi đó hồ thần vẫn là hồ thần, thủy quỷ vẫn là thủy quỷ. Họ nâng chén cộng ẩm, họ cùng nhau đi qua đến mấy kiếp phàm nhân.

Bên bờ hồ tĩnh lặng chưa nở đầy hoa tươi ấy, bọn họ xem hồ nước là nơi nương tựa, nói chuyện Trung Thu.

Nói về Trung Thu. Trung Thu không bao giờ cô đơn.

16. Chương 16: Phiên Ngoại 2: Vọng Quân Tảo Quy

“Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly! Chờ ta với ”

Một cậu bé trắng trẻo vung hai tay hai chân ngăn ngụt, cố hết sức đuổi theo con hồ ly lông mịn đang trước, chạy lảo đảo vào rừng cây. Trong rừng, có rất nhiều tiếng cười khẽ, chúng hỏi cậu bé: “Người muốn đi đâu nào?”

Cậu bé dừng chân, ngẩng khuôn mặt phúng phính lên nhìn bốn phía, chớp chớp đôi mắt nói: “Ta muốn tìm một con hồ ly nhỏ, các người có nhìn thấy không?”

Giọng nói trong rừng lại cười hi hi: “Đi hướng đông ấy!” “Đi hướng nam ấy!”

Cậu bé nhíu hai đường chân mày màu nhạt: “Rốt cuộc là ở chỗ nào chứ!”

“Ồ, chẳng phải ở ngay trước mặt người sao?”

Cậu bé ngược mắt, quả nhiên nhìn thấy tiểu hồ ly chạy ở chỗ không xa trước mặt mình, hai mắt sáng lên, lại tung tẩy hai tay hai chân ngăn ngụt đuổi theo.

Chạy không bao lâu, lại không thấy tiểu hồ ly đâu nữa, mà xuất hiện trước mặt lại là một đứa bé chỉ có một chân. Đứa bé này nhìn thấy cậu thì rất vui vẻ, hoạt bát chạy tới: “Người là ai vậy?”

Cậu bé nhìn nó, nghiêng đầu hỏi: “Sao người lại đi giật lùi?”

“Ta chỉ biết đi giật lùi mà!”

“Sao người lại chỉ có một cái chân?”

“Như vậy đi cho nhanh.”

“Nói vậy, hai chân đi mới nhanh chứ.”

Đứa bé nọ đưa mũi về phía người cậu ngửi ngửi: “Người từ đâu đến thế? Tên gọi là gì?”

Cậu bé vừa há miệng, nhưng nghĩ tới cái gì mà bụm miệng lại: “Ta không nói cho người đâu, sự phụ bảo không thể nói tên của mình cho người khác.”

“Nhưng sự phụ người lại không ở đây. Người không nói cho ta tên của người, sao ta gọi người được?”

Cậu bé nhú mày, tỏ vẻ khó xử: “Nhưng... Nhưng...”

“Nói đi mà, người tên gì? Nói cho ta đi, chúng ta cùng nhau chơi!”

“Được rồi, ta tên ”

Cậu bé còn chưa nói xong, đứa bé nọ đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, rồi thành linh biến đi đâu mất.

“Ê! Người muốn đi đâu a! Không phải nói muốn cùng nhau chơi sao!”

“Nó nhìn thấy ta.”

Cậu bé quay đầu, nhìn thấy một nam nhân tóc màu xanh lục vận thanh sam thông thả đi tới. Chiếc áo trên người nam nhân trông rất tinh xảo, nhưng dính đầy bùn đất và lá khô, mái tóc màu lục hơi rối, trên khuôn mặt thỉnh thoảng xuất hiện biểu tình trống rỗng.

Cậu bé nghiêng đầu nhìn y: “Người là ai?”

“Ta là...” Nam nhân nọ khựng lại, bỗng nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta là... Người lại là ai nào?”

“Sư phụ dặn không thể tùy tiện nói cho người khác tên của ta!”

Khuôn mặt nam nhân lộ vẻ hứng thú: “Ồ, người có sư phụ?”

“Có chứ, sư phụ ta lợi hại lắm nhé!”

“Vậy sư phụ người đâu?”

“Sư phụ ta ” cậu bé quay đầu lại, nhưng ngây ngẩn cả người.

Đằng sau cậu là một cánh rừng xa lạ không biết là ở phương nào, phóng tầm mắt nhìn bốn phía, nơi nào có bóng sư phụ?

“Lạc đường rồi chứ gì.” Nam nhân nhếch khóe miệng cười cười: “Sư phụ người chưa từng nói cho người rằng, không thể tùy tiện vào núi sao?”

“Ta đuổi theo tiểu hồ ly mà...”

“Tiểu hồ ly ở đâu nào?”

“Tiểu hồ ly...” Cậu bé cúi đầu, trề môi nghịch ngón tay.

Nam nhân ngồi xổm xuống, đang định sờ đầu cậu, bàn tay chợt cứng đờ: “Người...”

Cậu bé chớp chớp mắt: “Thế nào?”

Nam nhân lộ ra biểu tình phức tạp, lại nhoẻn miệng cười cười. Y lắc đầu, cuối cùng bàn tay đặt lên đầu cậu bé, vỗ nhẹ nhẹ.

“Nhớ lấy, sau này đừng có vào núi một mình nữa.”

Nam nhân nói xong câu này, cậu bé chỉ cảm giác được trước mắt có một trận gió cuốn lên, gió thổi khiến cậu nhìn không rõ tướng mạo của nam nhân. Trong lúc cảnh sắc dần dần tan biến, đằng xa có bóng đen chạy lại, la lên tiếng xa tiếng gần: “Sơn thần đại nhân tỉnh rồi!”

Trước khi mọi vật chìm vào bóng tối, cậu bé chỉ kịp nhìn thấy nụ cười cay đắng bên khoé môi nam nhân, sau đó cảnh sắc nhoáng lên, đến khi mở mắt, đã thấy sư phụ mình đang hốt hển chạy đến.

“Đồ chúa phiền phức! Con lại chạy đi đâu!”

Cậu bé ngỡ ngàng đứng dậy, bàn tay nho nhỏ dụi dụi mắt: “Con đuổi theo tiểu hồ ly...”

“Hồ ly! Hồ ly đâu ra!” Sư phụ giơ tay áo lau khuôn mặt lấm lem cho cậu một cách thô lỗ: “Sau này còn chạy lung tung, ta sẽ không để ý đến con nữa!”

Cậu bé trề môi đỏ mắt: “Con, con không chạy lung tung nữa mà, sư phụ đừng không để ý tới con...”

“Đồ chúa phiền phức nhà ngươi! Suốt ngày gây phiền phức cho ta!”

“Hu hu...”

Vị đạo sĩ trẻ tuổi ôm lấy cậu bé, dùng tay áo lau nước mắt cho đồ nhi: “Con trai mà mau nước mắt vậy đây, nếu không phải nhìn vận mạng người mang thiên mệnh, thương cho số mệnh của người cha mẹ khó nuôi, thì ta cần gì phải ôm phiền phức này!”

Cậu bé ôm lấy cổ sư phụ khóc hu hu, vừa nghe sư phụ cần nhàn, vừa theo sư phụ đi xa dần.

Về sau tướng mạo của nam nhân nọ bị quên lãng theo số tuổi tăng dần của cậu, duy có câu nói tựa như mộng ấy, vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ nửa đêm chợt tỉnh.

Y nói, tên gốc kia vẫn đang đợi người, người phải sớm ngày trở về.

— Toàn văn hoàn —

Phần bên dưới là đôi lời của mình

Trăm ngàn năm sau, người chớ lãng quên thủy quỷ giữa lòng hồ này

... quỷ ở hồ Mãn Hoa.

Khi không may bị chết đuối Khương Tái Phùng vẫn là một cậu trai mới lớn. Hắn chỉ là uống say rồi rơi xuống hồ trong lúc sơ ý, vô tình cứu một thủy quỷ, vô ý nhốt mình ở hồ Mãn Hoa. Tái Phùng có sự chấp nhất và đơn thuần mà thể nhân ít có, có lẽ là bởi vì trái tim lương thiện, cũng có lẽ bởi vì ít trải sự đời, hắn không muốn kéo người khác xuống hồ thay thế mình.

Vô Chấp là hồ thần của hồ Mãn Hoa. Thần cũng như tên, không chấp nhất cái gì cũng không thể chấp nhất cái gì. Cũng không phải là y cố lờ đi không để ý thứ gì, chỉ là đã cô đơn đến nỗi không cảm thấy đó chính là cô đơn nữa, vô luận là làm thiên thần hay là hồ thần. Vì thế, câu mà y nói nhiều nhất với Khương Tái Phùng chính là, nếu người không chịu nổi tịch mịch, thì tìm một người mà hại, rời khỏi nơi này đi.

Sự bất cần của Tái Phùng hay biết đâu chính là an bài từ thiên thượng đã thành linh xảy ra, để rồi hai kẻ không biết yêu lần đầu tiên gặp gỡ định mệnh của mình, hoặc, chúng ta có thể gọi đó là ái tình.

Tái Phùng thích Vô Chấp.

Từ lúc nào thích đã không rõ, nhưng chung quy là thích, thế nên mới lo được lo mất, tâm tư không còn bình thường, hắn muốn thân cận, không muốn rời xa Vô Chấp, thậm chí mê muội vì hồ thần, nảy sinh ý nghĩ... khá vô sỉ, hắn sợ Vô Chấp lãnh đạm, sợ Vô Chấp sẽ quên mình như đã từng quên vô số thủy quỷ trước đây.

Tình yêu thuần tịnh của một chàng trai trẻ cố chấp đến lạ thường, cứ nghĩ với cái tính “cà lợ phát phơ” của mình, Tái Phùng sẽ chẳng thích gì lâu đâu, vậy nhưng chàng ta lại đã chờ đợi Vô Chấp bằng tất cả thời gian mình có, tình nguyện trầm mình trong cô đơn, và sự khổ sở vì chờ đợi. Ngay cả chuyện đầu thai, dù thổ địa có xem đó như là một con đường giải thoát, nhưng với Tái Phùng đó có lẽ chính là bắt đầu của một khoảng chờ đợi mới. Làm thần làm quỷ cũng đều là bất lực, vốn vẹn năm bước làm sao xuyên qua xa xôi để đến với con đường đi ra nỗi cô độc mà trời cao chú định? Cho nên Tái Phùng đã chọn làm người, hay nói cách khác là làm đạo sĩ hết kiếp này sang kiếp khác, chỉ cầu có được năng lực đi tìm kiếm người mà mình chờ đợi trăm ngàn năm qua.

Nghe nói tu hành như đạo sĩ nếu như khổ tu không nản thì có ngày sẽ được thăng hàng tiên ban, trở thành tiên thì có thể nhìn thấu các kiếp trước, không phải qua luân hồi. Cho nên “nếu có thể làm người, tại sao phải làm quỷ” cũng có lý lẽ của nó.

Còn như Vô Chấp, có lẽ cả đời này hồ thần cũng không hiểu nổi “tình” là gì, dẫu rằng bản thân sớm đã chìm trong nó, bị nó gây cho những cảm xúc lạ lùng, bị nó chi phối, bị nó dẫn dắt làm những điều mà ngay chính bản thân cũng không thể hiểu nổi.

Kỳ thực trước khi Vô Chấp gặp gỡ Khương Tái Phùng, y không biết cô đơn, là Tái Phùng dạy cho y cô đơn.

Cũng chính chàng trai trẻ ấy đã làm nảy sinh thứ tình cảm mà thần tiên hiếm ai nếm trải đó trong lòng hồ thần. Khiến cho ngài hỉ nộ ai nặc, khó chịu, phiền muộn, hành động như một phàm nhân, và thậm chí tự dối lòng rằng “đây hẳn không phải cô đơn”.

Ngoài ra còn có nhớ mong, luyện tiếc, không đành.

“Hỏi hẳn, còn nhớ hay không có một thiếu niên, trong mắt khó giấu ánh hào quang đơn thuần mà chính trực, cố chấp nói rằng, muốn cùng ta làm hồ thần và thủy quỷ bên Mãn Hoa hồ, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn viên mãn.”

Người hỏi hẳn, ngao du bốn phương, có gặp qua thiếu niên ấy giữa biển người mệnh mang hay không.

Nếu như có, người hãy nói cho hẳn, kiếp ấy hẳn tên là Khương Thu, tự Tái Phùng.”

Có lẽ đối với một số độc giả, kiểu kết thúc truyện mà nhân vật đầu thai chuyển kiếp và gặp lại người thương cũng xem như một kết thúc có hậu, nhưng với mình thì không.

“Lại một lần nữa tương phùng và biệt ly người anh hào trong ba kiếp

mà vì sao trong ngoài ánh mắt người, tình yêu sâu đậm đã hóa bụi trần?”

Dù cho là gặp lại nhau, nhưng người hôm nay đến đâu phải thủy quỷ Khương Tái Phùng của Mãn Hoa hồ thuở xưa, diện mạo kia nào phải khuôn mặt thư sinh văn nhã của chàng trai trẻ tên Khương Thu, mà quan trọng hơn cả, trong ánh mắt kia nào tìm đâu thấy thứ tình cảm chấp nhất và niềm quyến luyến một thời đối với hồ thần Vô Chấp. Cho nên trong lòng y cũng không mấy hi vọng, năm tháng nhiều lần lảng lạng ra đi mà hồ thần vẫn đang đứng đó, tình nguyện không có ngày gặp lại, có lẽ ngài đã sớm nhìn thấu...

... sông thu đã qua, không lại tương phùng.

Ngày đó Vô Chấp chọn ra đi, chắc hẳn trong lòng đã tính sẵn ngày trở về. Cũng như Tái Phùng, Vô Chấp có ở lại cũng chỉ có thể làm một kẻ trông hồ vô lực, chỉ bằng đi giành lại sức mạnh, có năng lực giải thoát cho cả hai, để cả hai người đều không cần phải nhốt mình ở chốn này, mà có thể cùng ngao du bốn phương, đi nhìn xem những điều thú vị trong nhân gian, đó mới là cuộc sống mà Tái Phùng nên được có. Trong lòng Vô Chấp luôn xem Tái Phùng như một đứa trẻ, thương hẳn, nhường hẳn, bởi vậy đến khi nảy sinh “thứ tình cảm khác lạ ấy”, hồ thần muốn che chở và mang đến cho hẳn một cuộc sống khoái lạc hơn cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là, thật không ngờ vận mệnh của cả hai lại chính là luân phiên chờ đợi. Quả thật đời này tương phùng đã mang đi rất nhiều, chỉ mong có một ngày tu thành chính quả, hai kẻ hữu duyên hữu phận hữu tình sớm ngày tái phùng.

Con nước êm đềm muốn nổi lên một lần sục sôi, cần có nỗi hoảng sợ áp đảo đi bản năng. Chấp nhận đánh đổi nửa đời tu vi vì hẳn, xem như Tái Phùng đã trở thành “nỗi hoảng sợ” mà Vô Chấp không có cách áp chế rồi. Nhưng chúng ta hãy tin rằng, nửa thân linh lực này của Vô Chấp là một món đầu tư bội lời đi, ngày “đạo sĩ” đến đón hồ thần chung quy cũng đến thôi!

Cá nhân mình nghĩ, nếu bỏ qua một câu chuyện sông hồ thần quỷ lãng mạn như thế này thì quả là một điều đáng tiếc, đôi khi cái nhãn HE hay SE BE nó đã không đo được chính xác mà còn đánh lừa độc giả chúng ta.

Hẹn gặp lại mọi người ở một câu chuyện khác!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-o-ho-man-hoa>